

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.

HAMILTON

KRONIKA PADLÝCH

BEZHVĚZDNÁ NOC

PLANETA9 | PŘEKLAD MARTIN KRÁLOVEC



Peter F. Hamilton

KRONIKA PADLÝCH

Bezhvězdná noc

Bezhvězdná noc

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

PRÁZDNOTA

Sny

Čas

Evoluce

Kronika Padlých

Propast na konci snů

Bezhvězdná noc

Peter F. Hamilton

KRONIKA PADLÝCH

Bezhvězdná noc

Night Without Stars

Copyright © Peter F. Hamilton, 2016

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2025

Translation © Martin Královec, 2025

ISBN 978-80-88626-80-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-88626-81-7 (ePub)

ISBN 978-80-88626-82-4 (mobi)

ISBN 978-80-88626-83-1 (PDF)

Časová osa Společenství

1000000 př. n. l. (*přibližně*) raielská armáda napadla Prázdnotu, nikdy se nevrátila

1200 n. l. domovská soustava Dokonalých a odpadlých Dokonalých je uzavřena do silových polí Anomiňanů

1900 Hvězdoplavec havaroval na Vzdálené, čtyři sta světelných let od Země

2037 první pokus o lidské omlazení, Jeff Baker

2050 Nigel Sheldon a Ozzie Isaacs otevřeli červí díru na povrchu Marsu

2057 otevřena červí díra na Proximě Centauri, začátek mezihvězdné kolonizace

2100 osídleno osm nových světů, oficiální založení Mezihvězdné rady Společenství, „Parlamentu světů“

2100 (*a nadále*) masivní rozmach lidského osídlení po obyvatelných planetách; vzestup průmyslových světů Velká15

2102 založeno Huxleyho útočiště, s ústavně zakotvenými genetickými modifikacemi

2150 hvězda Dokonalých bez povšimnutí zmizela z pozemské oblohy

2163 na oběžné dráze kolem Icalanise objeven *Výsostný anděl*

2222 v Huxleyho útočišti se narodila Paula Myo

2270 hvězdný pár Dokonalých popsán jako Dysonův pár

2380 Dudley Bose pozoruje zmizení Dysonu Alfa

2381 vesmírná loď *Druhá šance* přilétá k Dysonu Alfa

2381–2383 válka s Hvězdoplavcem

2384 první kolonizační flotila (dynastie Brandtů) odlétá založit kolonii mimo Společenstvím

2545 (*a nadále*) použití velkých vesmírných lodí na zakládání „Vnějších“ světů

2550 založena Průzkumná flotila Společenství pro průzkum galaxie za Vnějšími světy

2560 loď *Endeavor* pod vedením kapitána Wilsona Kima obletěla galaxii a objevila Prázdnotu

2603 flotila objevila sedm lodí typu *Výsostný anděl*

2620 Raielové potvrdili, že jsou prastarou galaktickou rasou, která prohrála válku s Prázdnotou

2833 dokončení prvního stupně PNP (progresivní neuronové prostředí); Významné rodiny si do PNP začínají stahovat vzpomínky

2867 projekt gigazivota dynastie Sheldonů byl částečně úspěšný, první bionické doplňky pro regeneraci a léčbu lidí

2872 začátek kultury rozšířených, bionicky vylepšených lidí, společnost dlouhého a pomalého života, odmítání komerce a starých politických ideologií

2913 Země začíná vstřebávat „zralé“ lidi do PNP, začátek vnitřní migrace

2984 ustavení radikálních rozšířených, toužících změnit lidskou rasu na kulturu rozšířených

3000 kolonizační flotila Sheldonovy dynastie (30 vesmírných lodí) opouští Společenství, údajně s transgalaktickým pohonem

3001 Ozzie vytvoří efekt jednotného nervového provázání, známý jako gaiapole

3040 Společenství přizváno na stanici Centurion, raielskou pozorovatelnu Prázdnoty, spojený výzkum různých mimozemských druhů

3120 PNP oficiálně vládne Zemi; celková pozemská populace čítá padesát milionů (aktivovaná těla) a klesá

3126 vyslána transgalaktická kolonizační flotila dynastie Brandtů

3150 založen vnější svět Ellezelinem

3255 Kerry, radikální anděl rozšířených, přilétá na Anagasku, Inigovo početí

Tato *éra (doba nejistá)* Edeard narozen v Prázdnotě

3320 Inigo zahajuje turnus v hvězdné soustavě Centurion, jeho první sen

3324 Inigo se usazuje na Ellezelinu a zakládá hnutí Živoucí sen; zahájena stavba Makkathranu2

3326 výprava Nigela Sheldona do Prázdnoty

3328 Prázdnota vyhostila Bienvenido do mezigalaktického prostoru

3331 dynastie Sheldonů opouští Společenství

3336 Laura Brandtová otevírá průzkumnou červí díru na Ursell

3407 Ozzie odchází ze Společenství, aby na Jehle budoval „galaktický sen“

3589 Ethan zvolen klerikem Uchovatelem Živoucího snu; ohlašuje pouť do Prázdnoty

3590 pozvednutí Prázdnoty

3593 mise Svoboda Ry Evina

Prolog

Hvězda byla dle Morgan-Keenanova systému klasifikována jako A7, teplejší a jasnější než hvězda třídy G2, pod kterou se lidstvo vyvinulo. Zoreia ji obíhala ve vzdálenosti dva a půl AU, a i tak musel mít Nigel Sheldon nasazené brýle; ani jeho modifikované zelené oči si na novém světě nedokázaly poradit s ostrým světlem místního slunce.

Došel na vrchol mírné stráně, odkud měl výhled na bujnou zeleň terestrické trávy rozprostírající se krajinou do všech stran. Zatravnit nový svět byla ta snadná část teraformace. Po vybombardování zoreiského povrchu semeny museli kolonisté vyčkat třicet let, než kořeny, mikroby, hmyz, červy a mrtvá stébla vytvoří dostatečnou vrstvu půdy, do které budou moci zasadit větší rostliny. Nigel hleděl k lesu tyčícímu se ze zbrázděné země. Mezi nejvyššími větvemi se houfovali ptáci, hnízdící v bezpečí před predátory plížícími se mezi kmeny. Do již úplné biosféry pomalu zaváděli sofistikovanější zvířata.

Zoreia byla neokázalým, ale velkým vítězstvím, především proto, že před pouhými dvěma sty padesáti lety, kdy se do hvězdné soustavy přiřítila flotila vesmírných lodí, to byla holá skála bez vzduchu. Dosáhli mnohého, a nejen na planetě. Na jasné topazové obloze byly viditelné Oran a Bourke, dva ohromné městské habitaty obíhající ve výšce sto padesát tisíc kilometrů, vysoko nad dvěma malými měsíci, které přitáhli na oběžnou dráhu, aby vytvářely úžasný příliv a odliv. A kromě toho... Nigel se usmál a aktivoval si sítnicové implantáty. Na povrchu bílo-modré hvězdy se kolem rovníku nacházely tři ještě světlejší kazy, intenzivní květy energie. Okvětní lístky byly enormní proudy plazmatu, tryskající do vesmíru téměř rychlostí světla a následně se stájející do J-uzlů. Někde na druhé straně slunce proudila hmota ven z odpovídajícího J-uzlu, ale změněná, upravená na mřížku jejich první Dysonovy sféry, která bude mít, až ji za pár let dokončí, průměr milion a půl kilometru.

Do nejnižší úrovně jeho vědomí pronikla znalost – informace z Centrály. V hyperprostoru vně hvězdné soustavy došlo k narušení – a rychle se blížilo. Znalost se rozšířila do plného vědomí a spatřil čáru načrtnutou skrz kvantová pole, základy reality, a mířící přímo na Zoreiu. Její charakteristika byla velice povědomá: ultrapohon Společenství. Ale tohle byla malá loď, nepodobná kolosům koloniální flotily, které na toto místo přivezly dynastii Sheldonů. Nigel si kysele povzdychl a sestavil seznam, kdo by mohl být na palubě. Byl velice krátký: pouhá dvě jména.

Ultraloď prolétla sluneční soustavou a u Oranu jako blesk vyskočila z hyperprostoru.

„Dostal jste žádost o návštěvu,“ informovala ho Centrála.

„Vždyť ji cítím,“ odpověděl suše. „No, vypadá to, že na dnešek nic nemám. Puť ji dál.“ Bionická prostorová funkce detekovala aktivaci planetární T-sféry a přenos.

Paula Myo se teleportovala na zem sotva čtyři metry od něj.

Nigel se téměř rozesmál. Lodi s ultrapohonem trvá let ze Společenství na Zoreiu něco přes pět roků. Musíš opravdu chtít přiletět, když něco takového podstoupíš. A Paula cestovala sama ve fázi. A teď tu stála v šedém kostýmku, černočerné vlasy pečlivě upravené. Věděl, že ona to považuje za běžný pracovní den. No není to ohromné?

„Paulo!“ Objal ji a přátelsky políbil na tvář. „Vítej v galaxii Andromeda.“

„Hvězdy jsou všude stejné. Jen vzdálenost je větší.“

„Ach, velice pronikavé.“ Počkal, než dokončí otočku a vstřebá výhled po okolí. Pak zaklonila hlavu a zamžourala do oslnivého slunce.

„Přesun koronární hmoty. To už je působivé,“ připustila.

„Velice děkuji.“

„Postavil sis vlastní PNP?“

„Centrálu. Má stejný technologický základ, ano, ale nestahujeme se do ní jen proto, že jsme otrávený životem. Smyslem života je nestát se otráveným.“

„Hluboké,“ vrátila mu to.

Nigel se zachechtal. „Rád tě vidím.“

„Já tebe taky. Zdá se, že tu budeš zajímavou civilizaci. Jak jí budete říkat?“

„Vim já? Venkov pro náročné?“

„Hmm. Takže Silfenem pro začátečníky?“

„Hele.“

„Omlouvám se.“ Znovu se rozhlédla po prázdné krajině. „Máte tu domy?“

„Ti, kteří je chtějí.“

„Ty ho chceš, Nigeli?“

„Jsem spokojenější, když jen tak sám putuju kolem. Uvědomuješ si, že na tuhle půdu nikdy předtím nikdo nevskočil? To se mi líbí.“

„To se ti nepodobá. Vždycky jsi byl velice zaneprázdněný.“

„Pomáhám s Centrálou a hlavními projekty. K tomu nepotřebuji kancelář. Žádné ani nemáme.“

„A co lidi? Ty také nepotřebuješ?“

„Letěla jsi z galaxie do galaxie, aby ses mě zeptala na tohle?“

„Ne. Prázdnota je pryč.“

„Cože?“ Myslel si, že je ve věku, kdy už ho nic nepřekvapí, ale tohle byla mimořádná novinka. „Jak to myslíš, pryč?“

„Pozvedla se.“
„Jak se to kurva mohlo stát?“
Paule škubly rty. „Došlo k menšímu střetu.“
„Ach, pro–“ Zoufale rozhodil rukama. „Ty pitomci ze Živoucího snu se konečně vydali na pouť.“
„Ano. Ale byli zmanipulováni akcelerátory–“
„Parchanti. Ilanthe! Věděl jsem, že s akcelerátory budou potíže. Říkal jsem vám to všem, než jsem odletěl.“
„Velice prozíravé. Ach, a velkou roli sehrál i Gore. Mám shrnutí významných událostí, pokud bys je chtěl vidět. Je toho docela dost.“
„Jistěže je. Vždy jsi byla důkladná, Paulo.“
„Děkuji ti.“ Obrátila se a hleděla přes širé louky. „Naše galaxie je už v bezpečí. I Raielové zvažují, co dál, když jejich velká hlídka skončila. Společenství se mění, pomalu, jako vždy. Nastává nový věk objevů a kontaktů.“
„A přesto jsi tu,“ vzdychl Nigel. „Pročpak, Paulo? Co může být tak důležité, že strávíš pět let na cestě sem – pět na cestě zpátky.“
„Ty víš proč,“ pronesla tiše. „Má složka není úplná.“
„Naše tajná mise.“
„Tvá mise. Nigeli, odešel jsi do Prázdnoty. Před dvě stě padesáti lety ses opravdu dostal dovnitř. To se nikomu jinému nepovedlo.“
„Dostal se tam můj klon.“
„A ty jsi snil jeho život.“
Nigel zavřel oči. Dnešek byl vskutku dnem emocionálních překvapení. I po všech těch letech byla bolest z té ztráty stejně silná jako toho dne, kdy jeho klon odpálil modifikovaného kvantového ničitele. „Paulo, je to už dávno. Nech to být. Je mrtvá.“
„Ona?“
„To je osobní.“
„Opustil jsi nás, Nigeli. Když tě Raielové odvezli domů, odletěl sis do jiné galaxie, abys utekl před kdovíčím z Prázdnoty. Neřekl jsi mi, o co se jednalo. Neřekli mi to ani Raielové. Stála jsem ve skutečném Makkathranu a tlačila na Toruxe, který byl s tebou, když jsi snil život svého klonu – a nic mi neřekl!“ zvýšila hlas. „Že prý ctí tvé přání.“
„Ano,“ řekl pokorně. „Je to tak.“
„Dlužíš mi to, Nigeli. Pomohla jsem ti s přípravou mise. A nejen to. I pro mě je to osobní; sama jsem do toho investovala. Chci vědět, co se stalo s mým nouzovým balíčkem. Mám právo vědět, jestli jsi ho aktivoval. Tak mluv, Nigeli, co se stalo? Co se tam stalo s tvým klonem?“
„Stal jsem se zrůdou,“ řekl a po tvářích mu tekly slzy.
„Jak to?“
„Nepřistál jsem na Querencii.“
„Ale... kde tedy?“
„V Prázdnotě býval ještě jeden svět lidí. Jmenoval se Bienvenido.“
„Do háje. Býval?“
„Vůbec jsme o něm neměli tušení. Jak bychom mohli? Ale právě tam skončil zbytek ztracené kolonizační flotily Brandtů. A já.“
„Takže ses s Makkathranem vůbec nespojil?“
„Ne. Jakmile jsem přistál na Bienvenidu, musel jsem zůstat; útočil na ně cizí druh. Padlí. Roztahovačný magoři, ze kterých by měli nahnáno i Dokonalí. Nemohl jsem Bienvenido opustit – ti lidé potřebovali pomoc. Myslel jsem, že jsem přišel na to, jak. Byl jsem tak zkurveně namyšlený, že jsem se do toho hned dal. Jedna z kolonizačních lodí Brandtů přežila – respektive její zbrojnice.“
„Zbrojnice?“ zeptala se Paula opatrně.
„Ano. Přestavěl jsem kvantového ničitele.“
„Ale ne.“
„Ale jo. Protože jsem měl pravdu. Vždycky jsem měl pravdu. Myslel jsem, že jsem našel slabinu ve kvantové struktuře Prázdnoty. Věřil jsem, opravdu jsem tomu věřil, že ji mohu rozervat zevnitř. Slíbil jsem jí, že je všechny zachráním. A ona mi bezvýhradně věřila.“
„Nigeli.“ Vzala ho za ruku.
„Takže jsem to odpálil. Můj klon seděl v podstatě seděl přímo na té bombě – no copak to není ušlechtilá oběť? Až na to, že to nefungovalo. Mělo mi to dojít. Raielové tam poslali zkurvenou armadu válečných lodí, a taky Prázdnotu neporazili – zničila je. Asi by sis řekla, že jsem se na chvilku zamyslel a vzal to v úvahu – ale ne, měl jsem hlavu zaraženou tak hluboko do vlastní prdele, že mě ani na sekundu nenapadlo, že bych mohl selhat.“
„Myslel sis, že máš příležitost skoncovat s Prázdnotou. Je jen lidské, že jsi toho chtěl využít.“
„Aha! Nevěděli jsme, že Bienvenido existovalo. A hádej, co dalšího jsme nevěděli? Prázdnota má obranný mechanismus, říká se mu Honious nebo Urakus – záleží, na kterou planetu tě neštěstí přiválo. Poté co můj klon umřel ve výbuchu kvantového ničitele, snil jsem dál životy svých PNPdroidů. Díval jsem se jejich očima, jak se Urakus otevřel a pohltil celej ten prkennej svět. Stáli vedle ní, když se to stalo. Slyšel jsem její křik.“ Bezmocně kroutil hlavou. „Pořád ji slyším. Celá zkurvená planeta, Paula – vymazána ze světa. Je to už dvě stě padesát let, a pořád ji slyším. A zasloužím si to. Není trestu ani utrpení, kterými bych mohl odčinit svůj zločin.“
„Je mi to líto.“
„To nemusí. Ne kvůli mně.“

Chvilíčku si ho upřeně prohlížela. „Kdo to byl?“

„Už na tom nezáleží. Je mrtvá.“

„Dívka.“ Smutně se na něj usmála. „Za vším hledej ženu. Dokonce i ve tvém případě.“

„Dokonce i v mém. Kdo by to byl řekl? Možná jsem přece jen pořád člověk.“

KNIHA PRVNÍ

Další smrt Laury Brandtové

Když vesmírná loď *Rumělková* proťala vrchní vrstvu atmosféry, stále se pohybovala podstatným zlomkem první kosmické rychlosti. Podobně jako většina palubních systémů, ingravitační i regravitační motory koloniálního plavidla v Prázdnosti zle vynechávaly a posádka tak nemohla tlumit gravitační sílu působící na ohromnou masu hmoty a navést ji na jemné přistání, ke kterému byla navržena. Ale jistý odpor proti nenasytné přitažlivosti planety vyvinout dokázali, a tak jej napřeli ke zpomalení jinak katastrofické rychlosti lodi. Kapitán Cornelius a deset zbývajících dobrovolníků z posádky dělali, co bylo v jejich silách, aby blížící se pohromu zmírnili. Silová pole, za běžných okolností dostatečně silná, aby bez potíží odclonila jaderný výbuch, sice obklopila trup, ale neměla daleko ke zhroucení. V Corneliově exozobrazení se rozsvěcela jedna červená kontrolka za druhou, zatímco manévrovali *Rumělkovou* v bezpečném středu pětikilometrové žhnoucí bubliny plazmatu.

Rumělková se obtočila kolem planety a brzdila o atmosféru, aby zpomalila na zvládnutelnou rychlost, a v rozpáraném obalu planety po ní zůstávala zející trhlina. Podobnou brázdou zkázy vyryla přistávající loď nadzvukovou vlnou i v krajině, nad kterou prolétala. Až po sedmdesáti dvou mučivých minutách konečně zpomalila na podzvukovou rychlost. Nuly na počítadle výškových metrů dosáhli v momentě, kdy se stále pohybovali rychlostí osmdesát kilometrů za hodinu. Poslední zoufalý nápor energie do vadnoucích pohonných jednotek loď ještě trochu zbrzdil. Silová pole při nárazu zkolabovala a nechráněný trup *Rumělkové* dopadl na zem.

Divoký let je dovedl na zvlněný pás země, jen kousek od ohromné řeky, kde se mezi zelenajícími stromy neustále válela mlha. Byla to džungle s měkkou a kyprou půdou. Ale měkká bylo pro mezigalaktickou koloniální loď, dlouhou kilometr a půl a vážící stovky tisíc tun, relativní pojem.

Zasáhla úpatí nevelkého svahu, zdevastovala veškerou vegetaci a vyhloubila hluboký příkop. Moduly a segmenty, které nikdy neměly odolávat takovým silám, se mezi stromy odlomily a rozbily. Ale hlavní část se dál sunula vpřed i do výšky, až nakonec zastavila.

Sedmdesát pět procent *Rumělkové* zůstalo neporušených díky pozoruhodné kombinaci štěstí a ocelových nervů. Cestující, kteří v předstihu přistáli na planetě v mnohem bezpečnějších raketoplánech se staromódními pevnými křídly, oprávněně kapitána Cornelia oslavovali. Postavení uctívaného hrdiny mu umožnilo zůstat ve vůdčí roli, zatímco ztroskotaní cestující zvolna budovali v podivném prostředí Prázdnosti civilizaci. Hrozba Padlých, útočících na jejich nový svět z vesmíru, ospravedlnila vytvoření obranných pluků, díky kterým se Cornelius stal i velitelem ozbrojených sil. Stroje, které *Rumělková* přivezla ze Společenství, byly v Prázdnosti, potlačující elektrický proud a vystavující cokoliv složitějšího než parní stroj neustálým poruchám, povětšinou zcela nepoužitelné. Ty zdroje, které použít šlo, obzvláště vzácné lékařské kapsle, byly střezeny a vyhrazeny pro kapitána a nejbližší rodinu, čímž jen posilovaly jeho moc a postavení.

Vrak *Rumělkové* se stal centrem moci nového a poněkud ironicky pojmenovaného světa – Bienvenida. Aby si kapitánská rodina ochránila upadající technologickou výhodu, zabudovala původní části vesmírné lodě do sídla výkonné moci, do něž postupně zahrnula i vládní čtvrt, vojenské velitelství a v neposlední řadě soukromou kliniku. Jak palác nabýval na velikosti i kráse, víc a víc lodí bylo obestavěno, ale hlavně zastavěno.

Po třech tisících letech už nebylo na povrchu z *Rumělkové* patrného vůbec nic. Zároveň už na tom dávno nezáleželo; povaha Prázdnosti vyřadila z provozu i ty nejjednodušší technologické výtvořky Společenství. Vláda kapitánské rodiny se opírala o zákony, politickou moc a brutálně efektivní tajnou policii.

Pak – kdovíjak – na Bienvenido přiletěl Nigel Sheldon. Odpálil kvantového ničitele, Prázdnota na to zareagovala Velkou změnou a odvrhla Bienvenido do nejhlubší propasti mezigalaktického prostoru. Technologie opět fungovala.

Rozsáhlé, ponuré sklepení pod prastarým palácem, vybudované za mihotavého svitu dívčicových lamp, nyní osvětlovaly nové elektrické žárovky. Jak se teď hodí, pomyslela si Laura Brandtová, zatímco spěchala do krypty, v níž byla uložena brána červí díry, kterou se jí podařilo zrenovovat, a spolu s ní utíkal houf dalších lidí se strachem zastřenými pohledy. Sirény v ulicích varující před Dopadem ječely na celý Varlan. Což nebylo úplně přesné – nová světla na bienvenidské obloze nepatřila Pádu, rozhodně ne v obvyklém smyslu slova. Ale fungovat budou – stále varují obyvatele před bezprostřední hrozbou z vesmíru.

Stráž z mariňáků stála v elegantní černé uniformě před velkými dřevěnými dveřmi do krypty s červí dírou. Tentokrát byly dokořán otevřené, aby se dovnitř dostaly desítky nově položených telefonních kabelů. Zároveň to umožňovalo

technikům z Projektu Manhattan zajižďet dovnitř s velkými kovovými vozíky. Proč jsem to tak vůbec pojmenovala? lámala si hlavu Laura. *Nejspíš paralela k oblíbené říkance z dětství.*

Zastavila se, aby nechala prorachotit vozíky, a prohlížela si černé železné opláštění převážených bomb. Velké atomovky neměly proudnicový tvar, protože nikdy nezamýšlela, že by je použili v atmosféře planety.

Jakmile technici a důstojníci z lidového letectva upřeli na zbraně vyděšené pohledy, lomoz vzrušených hlasů v kryptě utichl. Děsivá realita nastávající hrozby získala hmotnou podobu.

Mariňáci náhle o překot salutovali. Laura se otočila a zjistila, že se za ní objevil předseda vlády Slvasta. Měl na sobě jakousi žluto-modrou plukovní tuniku; nikdy se ani nepokoušela zapamatovat si, jaké barvy patří ke kterým plukům. Slvastův prázdný rukáv byl jako vždycky připíchnut viditelně na hrudi, následek setkání s Padlým. Ze všech anachronismů Bienvenida byl tenhle pro Lauru nejzvláštnější. Strávila prvních tři sta let života ve Společenství, kde byla představa lidí, chodících po ulicích s chybějícími končetinami, zcela neslýchaná. I kdyby odporná a nešťastná nehoda přece jen nějakého občana zmrázila, nechal by si narůst klonovanou ruku a během několika týdnů by mu ji připevnili. To tady nefungovalo. Zde byl Slvasta ztělesněnou připomínkou, jak je třeba nikdy nepolevit v ostrážitosti.

Nemohla ho vystát, ale potřebovala jeho moc, aby uskutečnila svůj zoufalý plán na záchranu tohoto zaostalého světa. A tak musela tiše přehlížet diktátorské stránky jeho vlády. Naopak, díky bionice (včetně funkce celotělního silového pole) nemohl zneškodnit on ji. Drželi se navzájem v šachu.

Slvastův obvyklý doprovod kamarádíčků ho kryl jako falanga. Javier, jeden z vůdců revoluce, který následně hladce vplul do role Slvastova politického poradce, byl veliký muž, vždy zasmužilý a našťvaný; dokonce ani v takto krajní situaci neodložil věčnou podezřívavost vůči Lauře. Vedle něj stál Yannrith – za revoluce Slvastův tělesný strážce a nyní šéf Lidové bezpečnostního pluku. Podle toho také vypadal – tvrdý a nesympatický, s jasně viditelnou jizvou na krku, která mu propůjčovala ostře chraplavý hlas. Byl vždy na pozoru před hnízdy Padlých a dvojnásob před kontrarevolučními živly – kterých byl patrně nekonečný zástup. Poslední v trojici byla Andricea; vysoká štíhlá žena, jejíž tvář byla dle Lauřina soudu příliš krutá, aby mohla být doopravdy hezká. Oficiálně byla Slvastovou hlavní osobní stráží, ale v Lidovém kongresu se šušalo, že po odsouzení jeho manželky ke dvacetiletému trestu v Pidruiských dolech s ním sdílela i lože.

„Lauro, funguje všechno, jak má?“ zeptal se Slvasta.

„Snad jo,“ zabručela nevrle. Únava si začínala vybírat svou daň, dokonce i na jejím bionicky obohaceném těle.

„Plováky,“ naléhal na ni. „Opravila jsi plováky?“

„Ano. Jsou provozuschopné.“ Zavřela oči, a posledních pět dní jí projelo myslí jako sen. Bionika jí umožnila nepolevit a fungovat beze spánku, ale cítila, jak už na ni číhá únavový dluh. Přesto však se svým vyčerpaným týmem pomocníků dokázala dát do pořádku dva plováky, přičemž ty zbylé využili jako zásobárny náhradních dílů. Předchozí zkušenosti s renovací bran jí poskytly slušný vhled do celé procedury.

„Pokud bys ještě něco potřebovala, cokoliv, stačí říct,“ prohlásil a myslel to vážně. „Postarám se, abys to dostala.“

Demokracii. Lidská práva. Spravedlivé soudy. „Jistě.“

Do krypty vešli společně. Byla to jedna z největších prostor pod palácem, se zaprášenými cihlovými stěnami, naklánějícími se až ke klenutému stropu, podpíranému železným žebrovým z *Rumělkové*. Rozhlédla se a jako vždy ji zaujal temně gotický nádech síně a podobnost s evropskými kostely. Staletí byla opuštěná, dokud v ní Laura neobjevila uskladněné tyto prastaré stroje.

Na vzdálenějším konci, místo oltáře, stála kruhová brána mihotající se fialovým přísvitem Čerenkovova záření. Byl to model KKP BC5800d2, určený k vytváření menších červích děr na planetární, případně meziplanetární úrovni, jenž měl za úkol přepravovat velké objemy materiálu během ustavování výrobní základny nových osad. *Rumělková* jich měla na palubě pět, a když Laura na Bienvenidu před osmi lety přistála, byly stále zabalené v přepravních obalech. Jako poslední přeživší z *Rumělkové* byla jediná, kdo rozuměl technologiím Společenství. I tak bylo zprovoznění bran ďábelsky záluďnou prací, zvláštř vzhledem ke všemu ostatnímu, co musela dělat.

Každý den od přistání přemítala, že ve Společenství musela spáchat nějaký strašlivý zločin a toto je její trest: nejprve vězení v podivné časové smyčce v Prázdnostě, z něhož ji osvobodil Nigel Sheldon, ale jen proto, aby padla do pekla obydleného lidmi, které měla za neurotické polodivochy. Celých osm let se podezíravé obyvatele Bienvenida, společnost zhruba na úrovni Země v polovině devatenáctého století, pokoušela vzdělávat. Tato výuka se soustředila na pozvednutí technologické a strojírenské základy o téměř století, aby dokázali vzdorovat Padlým – mise, již bylo třeba provádět s veškerou opatrností. Bienvenido zápasilo o život proti útočníkům z vesmíru a stroje, které je učila stavět, musely být spolehlivé a realizovatelné i ve velice jednoduchých továrnách. Zatím měli letouny poháněné primitivními dvanáctiválcovými motory, lepší zbraně, elektřinu a rádio. Stíhačky nově založených lidových vzdušných sil dokázaly Padlé udržet na uzdě a Laura se tak mohla věnovat renovaci červích děr, uskladněných pod palácem. Základní myšlenkou bylo, že se jejich prostřednictvím dostanou k prstenci Stromů, obíhajícímu vysoko nad Bienvenidem – krystalickým biotechnologickým vesmírným lodím mimozemšťanů s úlovou myslí (alespoň takový byl její odhad), která vypouštěla smrtící vajíčka, dopadající na tento svět jako morová nákaza. Její plán byl, že jakmile bude s to otevřít červí díru mezi Stromy, může je rozstřít primitivními jadernými pumami, které pod jejím vedením bolestně pomalu vyvíjel Projekt Manhattan. Až budou Padlí zneškodněni, Bienvenido se bude moci konečně rozvíjet ve standardních socioekonomických kolejích a jednoho dne snad i obnovit kontakt se Společenstvím. Vždycky to byl poněkud zoufalý plán, ale nic lepšího neměla.

Teď už skomíral i tento fantastický sen. Hrozba, kterou odhalila na Ursellu, se k Bienvenidu rychle blížila a měla dost sil zlikvidovat lidi i Padlé. Podél jedné ze stěn krypty stála řada pracovních stolů. Seděli u nich vyšší důstojníci z různých pluků a mluvili do černých bakelitových telefonů, spojujících je s vedoucími jednotlivých útvarů. Ve změti hlasů nešlo přeslechnout potlačovanou paniku.

„Madam,“ ozval se jeden z důstojníků. „Úřad vesmírné stráže potvrdil dráhu nepřátelských lodí. První invazní flotila dosáhne atmosféry nad Zdrojskem během sedmi minut.“

„Děkuji,“ odpověděla tak klidně, jak bylo v jejích silách. Věděla, že pokud by před těmito lidmi projevila slabost, vše by bylo ztraceno. Jejich záchrana závisela na ní. „Může mi někdo potvrdit dráhu druhé flotily?“

„Odhadovaný vstup do atmosféry nad Slavonskem nastane za dvacet osm minut,“ oznámil jí jiný důstojník.

„Dobře. Velitelko vzdušných sil, jsi připravena?“

„Naše letky jsou nad Zdrojskem, madam,“ ohlásila velitelka, tvář zachmuřenou. „Nezklameme vás.“

Laura přikývla a ze všech sil bojovala proti slzám, které se jí draly do očí. Přesunuli přes čtyři sta stíhačů IA-505 na neobydlený kontinent Zdrojsko – dvě třetiny veškerých planetárních leteckých sil. IA-505 navrhla sama, respektive je sflíkovala ze složek obecné encyklopedie o druhé světové válce. Dojemně vetché stroje ze samonosné slitiny a přinýtovaného pláště a vrtule poháněl obyčejný přeplňovaný motor s dvanácti válci. K zavedení turbín se ještě nedostala. Řídící plochy se naklápěly díky manipulování kniplem, který pohyboval táhly připevněnými k hydraulice. Letouny byly vybaveny čtyřmi silnými pneumaticky poháněnými gatlingy, umístěnými ve věžičkách na přídi i zádi. A posádka, sedm hrdých a dychtivých děcek v každém letadle, naprosto oddaných svému světu a odhodlaných jej za každou cenu bránit. Ze svých přelomových létajících bojových strojů byli nadšeni, a když se vydala na inspekci letek na základnu, slibovali jí, že až s nimi vyletí do vzduchu a rozstřílí svými kulomety vejce Padlých na kusy, bude na ně moct být hrdá.

A teď je poslala do bitvy proti meziplanetárním vesmírným lodím, řízeným těmi nejodpornějšími mimozemšťany, se kterými se lidstvo setkalo. Říkala Slvastovi a velitelům pluků vzdušných sil, že je to téměř jistá sebevražda, ale ti přesto rozkaz vydali. Pokud by tak neučinili, celé Bienvenido by bylo ztraceno.

Laura z toho vinila sebe.

Bylo to před více než šesti měsíci, když znovu zprovoznila červí díry. Po naprosto příšerném období po příletu na Bienvenido, stráveném zoufalým vylepšováním jejich primitivní vojenské techniky, aby mohli čelit Padlým – a zápasením se Slvastovým paranoidním a autoritářským režimem –, si konečně našla čas na jejich opravu. Doufala, že při průzkumu dalších planet, které s nimi sdílí toto příšerné vyhnanství, by mohla najít spojence proti Padlým. A po několik krátkých měsíců to vypadalo, jako by se ten sen naplnil.

Otevřela červí díru pět set kilometrů nad Aqueem, nejslibnější z devíti planet na oběžných drahách kolem osamělého slunce. Byl to nádherný oceánský svět se standardní kyslíko-dusíkovou atmosférou, tmavě tyrkysový, šmrncnutý dlouhými bílými mraky. Kdyby na něm úplně nechyběla pevnina, mohl by být druhou Zemí. Až když otevřeli červí díru těsně nad atmosférou, spatřili zelené a růžové tečky malých korálových ostrovů. Žádný z nich neměl více než sto metrů v průměru.

Navázali kontakt s Vatni, žijících na ostrovech a kolem nich – vodě přizpůsobeným druhem, který přes veškerou vůli ke spojení neměl žádné technologické schopnosti. Nicméně kvůli omezenému počtu ostrovů na ně tlačil vážný populační problém, což Slvastovu diplomatickému týmu velice usnadnilo vyjednávání. Domluva zněla, že Vatni mohou osídlit pobřeží Lamarinu výměnou za nasazení svých jedinečných schopností proti případné námořní hrozbě ze strany Padlých.

Po měsíci, během kterého na Bienvenido přišly tisíce dychtivých Vatni, Laura přepnula ústí červí díry ke druhé nejnadějnější planetě: Ursellu. Vatni vypověděli, že před tisíci lety pozorovali vesmírné lodi létající z Ursellu na průzkum všech místních planet. Potom na Ursellu proběhla jakási válka a trvala roky. Záblesky povrchových výbuchů byly vidět i přes meziplanetární prostor.

Stála v kryptě tak jako teď a s pozorovacím týmem shlížela na planetu zahalenou tlustou vrstvou špinavě šedivých mraků. Homotropní už opravdu nebyla, přestože před mnoha stoletími musela být. Skrz občasné díry v jinak nepropustném závoji výparů zahlédli zpustošenou krajinu, hnědou polopoušť pokrytou zdemolovanými městy. Radiace na pozadí byla vysoká – nevyhnutelný důsledek jaderných výbuchů po celé planetě – a rádio mezi mohutnými statickými poruchami neustále sbíralo vysokofrekvenční klik klik výstražného signálu. Na povrchu stále něco žilo. Vyslali zprávu ke zdroji signálu – standardní uvítací proslov sestavený prastarým specialistou Společenství na mezidruhový kontakt, uložený hluboko v její lakuně. A hned jim přišla odpověď – jazykový kód, rovněž uložený v lakuně. V tu chvíli se jí po exozobrazení rozběhlo plno červených symbolů, protože šlo o druh Společenství dobře známý.

Dokonalí: živoucí ztělesnění bezohlednosti s jediným evolučním imperativem – neustále se šířit. Pro Dokonalé byly jiné životní formy hrozbou, kterou je nutno vyhladit.

Přesně jako budou vyhlazeni teď, pokud Lauřin zoufalý plán selže.

„Vem to čert,“ mumlala Laura. „Jdeme na to.“ Přesunula se před červí díru a osaměle u ní stála. U-patron vyslal do s-jádra letitého stroje kód. V exozobrazení se jí otevřela schémata se stavovým přehledem systémů brány. Byla zcela soběstačná, poháněná přímým převodníkem hmoty na energii. Za ty tři tisíce let, co tu netknutě ležela, podlehl mnoho součástek zkáze, ale kanibalizací zbylých čtyř BC5800d2 sestavila jednu funkční – byť poněkud svéráznou.

Procházela si informace v exozobrazení, naštěstí mezi nimi bylo jen minimum oranžových varování. To ji uspokojilo a nahrála souřadnice.

„Pozor,“ varovala.

Čtyřmetrový kruh Čerenkovova záření náhle zkalily klikaté stíny. Pak se mlha rozptýlila. Ústí červí díry umístila dva tisíce kilometrů nad Zdrojsko a namířila ho přímo k zemi. Ukazatele v exozobrazení ji varovaly, že se ústí chvěje, což se dělo všem nevymezeným červím díram; k úplné stabilitě je třeba ji ukotvit. Ale pohyb byl minimální, přinejhorším o pár centimetrů. Při pohledu skrz bránu měla skvělý výhled na pevninu ležící dvanáct set kilometrů na západ od Lamarinu, hlavního bienvenidského kontinentu. Měla zhruba obdélníkový tvar, protínala rovník a třetinu vnitrozemí

zabírala poušť. Východní pobřeží už zastihlo svítání a propůjčilo ostrovu světle okrovou barvu, orámovanou místní tmavě zelenou vegetací. Do výhledu se přihnaly lehounké mraky.

Laura si byla dobře vědoma ohromného ticha v místnosti. „Pozorovatelé,“ zavolala. „Kupředu, prosím.“

Pět mladých důstojníků s dobrým zrakem se nahrnulo k bráně. Výhled byl lehce zastřený integrovaným silovým polem červí díry, zadržujícím vzduchoprázdno, ale i přesto bylo vidět devět světelných zdrojů pomalu klesajících atmosférou. Vypouštěly přehřátý a mimořádně radioaktivní uhlovodík. Pomyslela si, že by to mohly být rakety s jaderným pohonem, zahřívající expandující plyn.

Sledovali vesmírné lodě Dokonalých šest týdnů, hned od chvíle, co odstartovaly z Ursellu. Vážily kolem dvou tisíc tun. Nebyly tedy vyložené obrovské, ale dost velké, aby mohly nést podstatnou hrozbu. Technologie ursellských Dokonalých určitě nedosahovala úrovně Společenství a lodě neměly silová pole, což ponechávalo primitivnějším bienvenidským silám jistou šanci. Nevelkou.

„Jsou už hluboko pod první kosmickou rychlostí,“ oznámila a odečítala vektor z ústí díry. „Klesají prakticky po kolmici. Umisťuji je na plán.“

Pozorovatelé začali hovořit k operátorům shromážděným kolem velké strategické mapy, která zabírala dva stoly. Dřevěné vesmírné lodi – obyčejné kužele – operátoři posouvali po velké mapě Zdrojska dlouhými tyčemi. Letky vzdušných sil, představované modely letadel, už na ní byly rozmístěny. Rozplakala by se zoufalstvím, ale věděla, že by nakonec stejně propukla v hysterický záchvat smíchu. Celý ten pokus byl jedna neskutečná marnost.

Spojaři naléhavě hovořili do telefonních sluchátek. Tyče posunovaly modely letadel, protože IA-505 upravily kurz, aby mířily za sestupujícími loděmi.

„Pusťte je na odposlechy,“ řekla.

Rozhlasové reproduktory ožily a zaplnily kryptu zkreslenými hlasy a rádiovým šumem. Velitelé letek tlumočili instrukce a piloti jim je úsečně potvrzovali.

„Vidím je,“ ozývalo se četné jásání v rádiovém šumu. Z rozhlasu chrčely další hlasy – matoucí směs navigačních vektorů a rozkazů ke korekci kurzu.

Laura se vrátila k bráně. Vesmírné lodě vstupovaly do atmosféry a stopy jejich raketových motorů se tenčily. I když už značně zpomalily, kvůli své velikosti a tvaru tupého kužele vytvářely ve slabé ionosféře ohromné tlakové vlny a čeřily kruhové vlny žhnoucích atomů. Jako by vysoko nad Zdrojskem rozkvétaly přízračné květiny. Devět lodí se drželo ve volné kruhové formaci, mezi nejvzdálenějšími nebylo ani patnáct kilometrů.

Očekávatelně nenápadité, pomyslela si Laura. *Bez chytré taktiky. Prostě přistát, zřít planetární předmostí a zaútočit.*

Lodě dosáhly chemosféry a erupce v přehřáté atmosféře byly stále delší a jasnější. Piloti letěli vstříc útočníkům a zmatečně se překřikovali. Laura zkontrolovala stolní mapu. Kolem lodí se stahovalo dvanáct letek. Mířily na severní okraj zdrojské centrální pouště, kousek jižně od rovníku.

„Musí se dostat pod ně,“ řekla Laura velitelce vzdušných sil.

„Ano, paní.“

„Přímo pod ně. Mají tam slepé místo.“

„Vědí to,“ prohlásila velitelka klidným hlasem. „Vaše brífinky byly velice jasné.“

Slvasta přistoupil k Lauře. „Nech piloty dělat svou práci,“ řekl tiše.

Laura přikývla a třela si čelo. Už se jí zmocňovaly obavy – obavy o letadla a posádky, obavy, že invaze uspěje, obavy, že chybují kvůli únavě.

„Něco –“ vyplívl rozhlas.

„Marco, Mar – do Uraku, prostě se rozpadli! Nic z nich nezbylo!“

„Evelino. Evelina je mrtvá!“

„Vybuchují, jen tak vybuchují!“

„Přišli jsme o tři.“

„Velitelství, střílejí po nás!“

„Co to je? Co –“

„Nic. Nevidím nic.“

Laura hleděla na devět dlouhých zářících stop protínajících stratosféru. „Paprskové zbraně,“ řekla. Ještě jednou hlasitěji a pokud možno beze strachu v hlase. „Střílí po vás paprskovými zbraněmi. Rentgenovými, nebo masery. Musíte se dostat pod ně!“

Jeden z důstojníků na konci řady stolů psal křídou na tabuli čísla. Přehled o ztracených letadlech. Když napočítal dvacet sedm, Laura odvrátila zrak. IA-505 se k vetřelcům ještě nedostaly ani na dostřel gatlingových kulometů.

„Letky Jezeří a Siegen krouží pod vetřelcem sedm,“ pronesla spojka.

Rozhlas přenášel jen kakofonii výkřiků. Rozkazy se změnily na zkreslený řev. Po chvíli už byl slyšet jen šum.

Modely letek Gretz a Wurzen se dostaly k vetřelci tři.

Laurin u-patron nasměroval ústí červí díry do nižší výšky. Panoramatický výhled se rozmazal, tak byl pokles rychlý. Pak se obraz uklidnil a ústí zůstalo sto deset kilometrů nad Zdrojskem. Viděli přímo na okraj pouště. Na nebi nebyl ani mrak. Jedinou skvrnkou na kráse bylo slábnoucí jiskření zmučeného vzduchu po průletu vesmírných lodí.

„Výška devatenáct kilometrů,“ oznámila Laura. „Bacha na spaliny raket. Sundaj vás stejně jako normální zbraně.“

Zatímco mluvila, všimla si bílých výstřelů radioaktivní plazmy. Z rozhlasu se valily výkřiky a zmatek.

„Třicet dva potvrzených ztrát,“ ohlásil spojař. Nikdo jiný nepromluvil.

„Rakety připravit,“ řekla Laura, s vědomím, že je to vše žalostně marné. Rakety nebyly naváděné; tam ještě bienvenidskou elektroniku nedostala. Byly navrženy, aby z výmetnic pod křídly hromadně pálily na klesající vejce

Padlých. Třicet IA-505 bylo chvatně upraveno, aby mohly pálit kolmo. Laura si nedělala iluze, že by vesmírnou loď trefily, ale poslouží jako klamné cíle a mohly by na sebe nalákat palbu paprskových zbraní.

„Zahájit přehradnou palbu,“ nařídila velitelka letectva.

Žhnoucí spaliny vesmírných lodí se táhly kilometry daleko. A rychle se blížily k zemi. U-patron jí aktivoval sítnicové filtry, aby si mohla prohlédnout jiskřičky představující houfy raket mířících na sedm z devíti vetřelců. Nebyla si jistá, ale připadalo jí, že výkřiky vzteku a bolesti, valící se z rozhlasu, možná trochu zesláblly.

„Vetřelci dva, tři a osm se dostávají do vaší výšky a zpomalují,“ řekla Laura. „Čtyři a šest dosáhli bojové výšky.“

„Do houfu,“ rozkázala velitelka.

„Giu vám žehnej,“ pronesl Slvasta silným a čistým hlasem. „Do nich!“

„Jedna a sedm,“ řekla Laura. Pak: „Pět a devět. To jsou všichni.“ Nezbylo jim než se modlit.

Z rozhlasových reproduktorů se linul nekonečný randál: varování a nadávky smíchané s vysoko posazeným jekotem pneumatically poháněných otočných hlavních. Zavřela oči a viděla, jak se ta křehká vrtulová letadla naklánějí a otáčejí ke strašlivým vetřelcům a vrhají se na ně se zuřivě pálicími gatlingovými kulomety. Navrhla je pro ně dobře, tyhle gatlingovy kulomety, střílely pět tisíc pět set ran za minutu – stogramové projektily s ústovou rychlostí skoro devět set metrů za sekundu.

Zásah jedním z nich by pro vesmírnou loď této velikosti nic neznamenal, ale IA-505 před sebou tlačily železnou zeď nábojů, žvýkající trupy lodí a externí systémy. Působily škody a vetřelcům zbývaly tři kilometry letu. Pokud nějak poškodí raketový pohon...

V kryptě propukly mohutné ovace, pohon útočící lodi sedm selhal. Vesmírná loď se řítí na kamenitou poušť.

„Při útoku na sedmičku jsme utrpěli třiasedmdesátiprocentní ztráty,“ oznámil styčný důstojník.

„Kurva drát,“ zasténala zmučeně. Byla odhodlaná se na tabuli s počítadlem ztrát nedívat. Stejně to nebude přesné; ztráceli letouny tak rychle, že je nikdo nestíhal počítat. Pořád je ale viděla ústím červí díry, krátké záblesky hořících koulí, zhasínajících v horkém vzduchu nad pouští.

Z mapového stolu tyčí obřadně shodili dřevěnou raketu představující vetřelce sedm.

Raketové spaliny vetřelce tři pohasly a rozplynuly se. Vetřelec pět se začal zmítat a rozstříkoval kolem sebe po dlouhých křivkách plazmu.

„Drtíme je,“ prohlásil spokojeně Slvasta.

„Ale nestačí to,“ zchladila ho Laura. *Ty to nechápeš. Pokud jen jeden ten parchant přistane...*

„Útok na vetřelce dva skončil,“ oznámil styčný důstojník.

„Skončil?“ zeptal se Javier. „Jak to myslíš, skončil? Vždyť pořád letí. Pošlete letadla zpátky.“

„To nemůžeme,“ sklíčeně hlesl důstojník.

„Proč ne?“

„Všichni jsou mrtví. Do posledního.“

„Prkennej Urakus!“

Laura se snažila tu smrt a utrpení ve své mysli zablokovat. Potlačit veškeré pocity, vše, co ji dělá člověkem, a soustředit se na fakta. Vetřelec tři prudce klesal a divoce se točil. Nepředvídatelné raketové motory rozstříkovaly po obloze smrtící palivo. Ve vetřelci jedna něco náhle vybuchlo a odhodilo ho to do strany, za sebou nechával ohnivá mračna. Pak se naklonil a sotva kilometr nad zemí namířil tupý nos táhlým obloukem přímo ke křovinaté poušti. Motory dál pálily palivo a urychlovaly střemhlavý let lodi.

Vesmírná loď tvrdě dopadla a její výbuch vzedmul ohromný hřib plamenů a kouře. Stahující se letadla zasáhla tlaková vlna. Viděla, jak se jim deformují křídla a roztrhané trupy začínají svůj dlouhý pád.

Rádio oněmělo.

„Vetřelci dva, čtyři, osm a devět přistáli,“ oznámila velitelka letectva. „Zbytek jsme sestřelili. Potvrzené sestřely.“

„Dostaňte odtamtud ty letky,“ naléhala Laura. „Nízko a rychle. Ve vzduchu se před paprskovými zbraněmi nemají jak bránit.“

„Jeden poslední útok by jistě –“

„– byl jen sebevražda. Nedosáhli byste ničeho a ztratili byste poslední zbývající letadla.“

Slvasta se podíval nejprve na velké atomové bomby naložené na vozících a pak zpátky k červí díře, ve které byl vidět okraj pouště, kam přistáli vetřelci. Půda byla v okruhu několika kilometrů pokryta planoucími troskami. „Budeš muset použít atomovky.“

„Nemůžeme,“ odvětila vyčerpaně. „Máme jen tři a ve druhé invazní flotile, mířící ke Slavonsku, je sedm lodí. Pokud poletí dost blízko u sebe a *pokud* dokážu otevřít červí díru dost přesně, tři bomby je možná zneškodní všechny ještě ve vzduchu.“

„Ale –“ Ukázal k červí díře, která stále shlížela na okraj pouště, kam přistáli vetřelci. „Říkala jsi, že pokud přistanou, nikdo je nezastaví!“

„Já vím.“ Zhluboka se nadechla a rozkázala u-patronovi, aby navázal spojení. „Potřebuju tě,“ poslala zprávu.

„Máš silové pole Společenství,“ řekl Javier. „Můžeš je zneškodnit?“

„Musím zlikvidovat jejich planetu,“ odpověděla mu Laura. Potěšilo ji, jak klidně vyslovila tak směšné tvrzení. „Nemohu současně bojovat se čtyřmi loděmi tady.“

„Takže nás budou zase muset bránit pluky,“ prohlásil zachmuřeně Slvasta. „Řeknu plukovnímu generálovi Doylovi, aby nařídil úplnou mobilizaci.“

„Ne,“ řekla Laura.

„Nic jiného ale nemáme! Bienvenido padne. Říkala jsi nám, že tihle mimozemšťani jsou ještě horší než Padlí. Jak můžeme –“

Před dveřmi do krypty vypuklo pozdvižení. Jeden z mariňáků na hlídce zvolal: „Stůj! Nemáš povolení, nemůžeš tu být. Budu střílet.“

„To je v pořádku,“ zasáhla Laura. „Nechte je vstoupit.“

Do krypty vešla Kysandra – a přinesla s sebou naprosté ticho. Bionika, malinké stroječky prostupující všemi buňkami jejího těla, měla na udržování jejího svěžího vzhledu pramalý vliv. Stále jí nebylo ani třicet, měla pihovatou, keltsky bledou pleť a husté tizianové vlasy do půlky zad. Oblečená byla do hnědé semišové sukně po kotníky a bílé blůzy; volnou semišovou vestu se spoustou kapes doplňovaly nejrůznější kovové a plastové vychytávky. Přes rameno měla na popruhu dlouhý černý válec – jenom válec, přesto bylo každému v místnosti jasné, že to musí být nějaká zbraň ze Společenství.

Následovali ji Marek a Fergus. Oba na sobě měli totožné šedé overaly z jakési hladké látky a nesli tu samou zbraň jako Kysandra. Byli stejné postavy, ale Marek byl tmavší pleti a vypadal o dobrých třicet let starší než Fergus.

Laura uvítala návštěvníky rozpačitým úsměvem. K identifikování mužů jako PNPdroidů by bylo nutné použít plný bionický sken, jinak vypadali docela jako lidé. Nikdy neviděla verzi s tak lidskými obličejovými rysy, jejich tvůrce odvedl skvělou práci. Ostatně patřili k Nigelově misi, takže bylo jasné, že na nich nikdo ničím nešetřil.

Yannrith a Andricea okamžitě vytáhli pistole, plynulým pohybem je chytili obouruč a zamířili na nově příchozí.

„Neblázněte,“ řekla Laura a vložila do toho veškeré své pohrdání. „Mají integrovaná silová pole stejně jako já. Nemůžete je zastřelit.“ Což byla skoro pravda. Kysandřina bionika měla funkci energetického pole, zatímco dva PNPdroidi měli pod lehkým brněním silopoláky.

„Co tu, do Uraka, chtěj?“ zasyčel Slvasta.

„Požádala jsem je o pomoc,“ odpověděla Laura. „Nikdo jiný nemůže vetřelce na zemi porazit. Přestanete, vy blbouni, prosím mávat těma středověkýma zbraněma dřív, než někdo dojde k úhoně?“

Andricea po ní vrhla nenávistný pohled a mlčky konzultovala Slvastu. Ten přikývl a pistole se vrátily do pouzder. Neochotně.

„Taky tě zase ráda vidím,“ ušklíbla se Kysandra a hleděla na předsedu vlády. „Uvěznil jsi dneska nějaké nevinné? Někáký děcko si snad stěžovalo, že ho tlačí erární bota?“

„Sper tě Urakus, Padlýho děvko,“ pustil se do ní Slvasta.

„Ale to snad – Nigel nebyl Padlý, ty vypatlanej kreténe!“

„Odevzdal jim tenhle svět,“ řval Slvasta a prskal vzteky.

„Nigel nás osvobodil z Prázdnoty,“ odpověděla Kysandra chladně. „Obětoval život ve výbuchu kvantového ničitele, abychom měli naději na slušnou budoucnost.“

„Pády se od Velké změny zdesetinásobily.“

„Protože Stromy, které přežily výbuch kvantového ničitele, už nejsou omezeny na formaci Lesa,“ poklidně vysvětloval Marek. „Bez limitace se rozptýlily na vysoké oběžné dráze a rozbití časové smyčky jim umožňuje častěji uvolňovat vejce. Je to nevyhnutelný důsledek osvobození z Prázdnoty.“

„Osvobození! Tomuhle říkáte svoboda?“

PNPdroid simuloval výraz mírného zmatení. „Ano.“

„Pak vás lituji.“

„Mohla to být svoboda,“ odpověděla medově Kysandra. „Ale pak ses postavil do čela jako Kapitán.“

„Nemám vůbec nic společného –“

„Ale! Dokonce i tvoje manželka prozřela – nakonec.“

„Tys ji zkazila. Byla to tvá chyba.“

„Dost už!“ zasáhla Laura. „Vy všichni, zapomeňte na politický přetlačování. Dneska čelíme vyhlazení, tak zkusme nedělat práci za naše nepřátele. Co myslíte?“

Slvasta se na Kysandru nenávistně podíval. Oplatila mu absolutním nezájmem a posměšně...

„Kysandro, děkuji, že jsi přišla na pomoc,“ pronesla Laura. „Přes IA-505 se dostaly čtyři vesmírné lodě; čísla dva, čtyři, osm a devět.“

„Letky tedy odvedly dobrou práci,“ řekla Kysandra účastně.

„Ano.“ Laura ukázala na červí díru. „Poradíte si s nimi?“

Kysandra poklepala na válec, který jí visel na rameni. „Spolehni se.“

„Dobrá, kde vás máme vyložit?“

Marek zkoumal stolní mapu. „Jsou ty polohy přistání přesné?“

„Ano,“ odpověděla velitelka vzdušných sil.

„Dobrá, devítka a čtyřka jsou kousek od sebe. Lauro, hoď mě mezi ně. Vyřídím si to s oběma.“

„Já si беру číslo osm,“ řekla Kysandra.

Fergus se ušklíbl. „Počítám, že na mě zbyla dvojka.“

„Dobře, připravte se.“ Lauřin u-patron vyslal do brány proud kódovaných instrukcí. Ústí se začalo přesouvat.

„Opravdu to zvládnete?“

To promluvil mírný, ale napjatý hlas. Téměř všichni v kryptě se na Javiera podívali. Velký muž hleděl na Ferguse.

„Zvládneme,“ odpověděl PNPdroid. „I Kysandra. Sice vypadá jako anděl, ale když chce, je z ní lita bojovnice.“

Kysandra na Javiera mrkla.

Ústí se posunulo na úroveň terénu a odhalilo rovnou plochu pouštního písku posetého kameny a v popředí zvedající se duny.

„Červí díra ústí mezi dunami,“ řekla Laura. „Jejich senzory tam nedosáhnou. Naměřili jsme jistou úroveň radiace.“

„Zplodiny,“ prohlásil Marek. „Domníváme se, že používají jaderné raketové motory s plynovým pohonem.“

„Došla jsem ke stejnému závěru.“

„Tak jo, s tím si moje brnění poradí. Nech mě projít.“

Laura poslala do brány kód a silové pole zpórovatělo. Marek se rozeběhl a skočil do zrnitého písku na druhé straně.

„Čistý vzduch!“

Laura přesunula ústí k vesmírné lodi dvě. Zde byla zem pokrytá zakrslými keři, všechny ale byly uschlé. Některé doutnaly. Pak se červí díra rozklepala, posunula se o několik metrů a sklouzla do strany. Laura vyslala prostřednictvím u-patrona baterii oprav a opět ji stabilizovala. Zkontrolovala si měření v exozobrazení.

„Drží,“ oznámila.

Fergus sprintoval skrz. Přikrčil se za balvany a ústí červí díry se přesunulo, všichni ale ještě stihli zaznamenat, jak se barva jeho overalu přizpůsobila zbarvení skal. Laura věděla, že ho senzory, kterými by vetřelci mohli disponovat, rovněž nemohou detekovat.

„A tak zbyl jediný,“ pronesla Kysandra tiše, když se ústí ukotvilo kilometr od čísla osm.

„Hodně štěstí,“ popřál jí Javier.

Obrátila se k Slvastovi, rusé vlasy jí padaly přes ramena a významně si nasazovala kožený klobouk se širokou krempou. „Neopustím ty, které utlačuješ,“ řekla. „Vždy budu připravena jim pomoci. Ale nikdy ne tobě.“ S tím rozvážně prošla branou a zároveň si z ramene sundala svůj válec.

„Namyšlená čubka,“ zavrčel Slvasta – ale až potom, co Laura opět přesunula ústí červí díry.

„Nepodceňuj ji,“ odvětila Laura, aniž by na něj pohlédla. „A nezapomeň, myslím si o tobě přesně to samé.“

Nikdo nic neříkal; všichni důstojníci byli najednou zaměstnáni studiem map a složek.

„Jak to vypadá s druhou invazní flotilou?“ zeptala se Laura.

„Odhadujeme jedenáct minut do přistání,“ ozval se styčný důstojník úřadu vesmírné bdělosti. „Vstupují do chemosféry.“

Laura přenastavila červí díru a ústí otevřela nad Slavonskem – ostrovem v Sibalském oceánu, kterému přece jen kus chyběl, aby mohl být považován za kontinent. Sedm karmínových skvrn vesmírných lodí brzdících v atmosféře jasně zářilo nad noční krajinou. U-patron počítal jejich pozice a dráhy. Raketové motory se rozhořely a bledé záblesky mihotavého světla se odrážely od dosud skrytých hor daleko pod nimi.

„Zbrojíři,“ řekla Laura. „Připravte prosím bomby.“ Na tenkém řetízku kolem krku jí visely tři klíče. Podala mu je.

Své tři klíče předal i Slvast. Zbrojír otevřel kontrolní panel na první ze tří atomových bomb a vsunul klíče do dvojitého zámku. Laura byla trochu v pokušení aktivovat si bionickou funkci silového pole, ale pokud by ta zatracená věc selhala, silové pole by ji neochránilo – ne na tuhle vzdálenost. Současně otočili klíči.

„Bomba jedna aktivována,“ oznámil vážně zbrojír.

Zatímco kráčela k hrubému kovovému válci, Lauřin u-patron provedl rychlý výpočet a ona nastavila časovač na sto sekund. Stiskla červené tlačítko a snažila se neucuknout. Tři světélka se rozsvítila červeně. Zavřela poklop.

Pět techniků Projektu Manhattan odtlačilo bombu doprostřed krypty, přímo před bránu.

„Připravít,“ promluvila k nim. Ústí se zase posunulo, dolů do stratosféry, blízko k drahám tří vetřelců. Bránu prosvítalo stříbrné světlo, přicházející odkudsi mimo výhled otevřeného konce červí díry. „Teď!“

Všichni technici byli mladí a v kondici, vybraní právě pro svou sílu. Tvrdě zatlačili a na staré kameny dlážděné podlaže rychle nabírali rychlost. Bomba vážila téměř půl tuny, ale když se dostali k bráně, už se pohybovala velice rychle. Naposledy se do ní pořádně opřeli. Lauřin u-patron okamžitě přesunul ústí pryč.

Bomba měla teoretický výkon čtyřicet tři kilotun. Nasadit ji proti vetřelcům ve vesmíru by bylo zbytečné. Zaprvé neměla šanci otevřít ústí červí díry v blízkosti zrychlujících vesmírných lodí a srovnat rychlost s dostatečnou přesností. A zadruhé, i kdyby dokázali vyslat bombu do dostatečné blízkosti, jaderný výbuch ve vakuu neměl velkou šanci na úspěch. Nevytvořil by tlakovou vlnu. Ano, vesmírnou loď by zasáhla radiace a elektromagnetický pulz, ale nebyla si jistá, že by to stačilo k jejímu zničení.

To útok v atmosféře byl něco docela jiného. Během sestupu byly lodě poměrně zranitelné, a právě tlaková vlna jim způsobí pořádné poškození. Nadzvukové větry drtící lodě ve spolupráci s přívalem radiace a elektromagnetickým pulzem, který sejme nechráněnou elektroniku a energetické systémy...

S pouhými třemi bombami to byla jejich nejlepší šance.

„Bomba dvě aktivována,“ řekl zbrojír.

Nastavila odpočet na minutu. Krátký časový interval použila na potvrzení pozic lodí vetřelců. Díky výhledu umístěnému čtyři sta kilometrů nad Bienvenidem mohli spatřit důkaz, že první bomba vybuchla úspěšně, což vzbudilo v kryptě okamžitou radost. Už bylo po výbuchu; viděli jen vřící kouli rozpálené plazmy, jako z nitra hvězdy, zahalenou do závoje ze zmučeného vzduchu. Celé Slavojisko bylo osvětleno ďábelskou, fialovo-bílou září. Její u-patron ale v tom chaosu rozeznal čtyři stále klesající vesmírné lodě.

Ústí červí díry opět změnilo pozici. Vyhodili bombu ven, šest kilometrů nad zemí.

Bomba číslo tři byla nasazena ve výšce necelých dva a půl kilometru.

Prosím, funguj, modlila se, když pět odhodlaných techniků pustilo rukojeť vozíku. Byla to už taková její mantra, se kterou žila každý den. Od přistání nedělala nic jiného, než že v hrozných podmínkách něco na poslední chvíli spravovala. Vždycky když si říkala, že už dělá pokroky, přišla zase další čára přes rozpočet.

Jistým bizarním způsobem invazi vítala. Pokud zničí Dokonalé, Bienvenido získá čas. Společnost tohoto světa by se mohla proměnit s nástupem nových, život usnadňujících technologií. Možná se dožije toho, že ještě někdy uvidí Společenství.

Nepravděpodobně.

A kromě toho jí ve Společenství nikdo nezbyl. Většina přátel i rodiny byla v kolonizační flotile. *Ale pořád by to bylo lepší než tohle.*

Červí díra se otevřela ve výšce pěti set kilometrů nad radiací zamořenou oblastí. Všichni napjatě pozorovali tři hrůzostrašné víry energie, pomalu ustupující a kalící vzduch. Po Slavonsku propukaly požáry, vegetace prostě zmizela a vzňaly se celé lesy. Vroucí hurikány postupovaly krajinou a přinášely zkázu. Nikde nebylo ani stopy po raketových motorech vesmírných lodí.

„Dokázali jsme to?“ zeptal se s obavami Slvasta.

„Asi ano,“ řekla. Vylepšeným zrakem zkoumala oblast, kde by se lodi měly nacházet, ale nenašla nic kromě stoupajícího ionizovaného mraku.

„Děkuji ti.“

Přikývnutím díky přijala. Myslel to vážně.

„Otevřeme bránu na Zdrojsko a přivedem je zpátky?“

„Ne. Kysandra říká, že se domů dostanou sami.“

„No jasně.“

„Jak tedy poznáme, jestli uspěli?“ zeptal se Yannrith.

Vždycky ten podezřívavý, pomyslela si Laura. „Musíte do oblasti přistání vyslat předsunutý průzkum, aby potvrdili zničení lodí. Kysandra to ale určitě zvládla. Věřte mi.“ *O bionických vylepšeních jsem vám řekla sotva půlku.*

Slvasta se obrátil na jednoho z plukovníků. „Vyšlete tam průzkum.“

„Ano, pane.“ Plukovník zvedl telefon a začal mluvit.

„Měli bychom to dotáhnout,“ pronesla Laura. „Přivezte plováky.“

„Ano, paní,“ uposlechl zbrojář.

Slvasta s Javierem si vyměnili pohledy.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se jí politický poradce.

„Nikdy jsem si nebyla jistější,“ odvětila Laura vážně. „Pokud Ursell nezničíme, Dokonalí budou stále přicházet. Když si teď potvrdili, jak je Bienvenido zranitelné, nepošlou příště šestnáct lodí, ale šedesát.“

„Myslel jsem, že jsi říkala, že je Ursell zničený?“ zeptal se Slvasta.

„To je.“

„Pak musí být lodě, které jsme právě porazili, vším, co mohou poslat?“

„Ne,“ řekla Laura odhodlaně. „Poslali jen to, co dokázali narychlo poskládat. Dokonalí, kteří zůstali na Ursellu, využijí k přesunu sem veškeré zbytky svých zdrojů. Vědí, že na Bienvenidu mohou opět prosperovat.“

„Ale Padlí –“ začal Javier.

„Co s nima? Zachrání nás?“ odfrkla si. „Ani ty nemají proti Dokonalým šanci. Ne, musíme to udělat takhle.“

„Rozumím. Prostě... buď opatrná,“ řekl Slvasta.

„To jsem vždycky.“

Dál se dívali skrz ústí červí díry na Slavonsko, nad kterým se pomalu rozfoukával spad z bomb a z oblohy mizelo dáblské světlo. Na pevnině zuřily požáry a do zmučeného povětří vypouštěly hustý dým. Pak ti samí technici, kteří přivezli atomové bomby, dotlačili do krypty další dva vozíky.

Plováky rovněž patřily do výbavy uskladněné na *Rumělkové*, jíž se nikdo od přistání ani nedotkl. Podobně jako brány i plováky generovaly červí díry, ale byly určeny k rozvoji výrobního průmyslu nové kolonie, nikoliv k dopravě. Byly o něco menší než KKP BC5800d2 a navržené k ponoření do atmosféry plynného obra, kde se chovají jako vztlakové těleso a rozvinou silová pole, která umožní co nejpřesněji nastavení hloubky ponoru. To je u plynných obrů nezbytné, protože u nich se hustota atmosféry zásadně liší dle jejího složení, od téměř čistého vodíku v nejvrchnějších vrstvách po komplexní uhlovodíky ve spodních. Když plovák dosáhne požadované vrstvy, otevře červí díru přímo do rafinerie a pustí do ní téměř nevyčerpatelný zdroj uhlovodíků připravených k přeměně na jakýkoliv produkt, který rozvíjející se kolonie potřebuje.

Když je spatřila poprvé, dosud zabalené v přepravních obalech, myslela si, že by je mohla použít jako zdroj pro bienvenidskou ropnou éru a poskytnout spalovacím motorům palivo, aniž by museli zakládat ropné vrty a těžit břidlicový plyn. Pak ji napadlo, že by celou tuto epochu mohla přeskočit a zamířit rovnou k fúzi a vysokovýkonným bateriím – a zbavit se desítek let znečišťování. Byl to příjemný problém a odvrátil její pozornost od hrozby Padlých a Slvastova opovrženíhodného režimu.

Zbrojíři museli obrátit plováky na bok, aby je dostali skrz klenuté dveře krypty. Byly to válce se čtyřmetrovým průměrem, hluboké dva metry a na jedné straně uprostřed vyduté. Plášť byl ze šedé železokeramiky, posetý tyrkysovými skvrnami, a vypadal jako želví krunýř. Na rozdíl od bran méně utrpěly degradací součástí, a bylo proto poměrně snadné je restaurovat. Předpokládala, že to souvisí s faktem, že plováky mají fungovat v drsném prostředí atmosféry plynných obrů.

Laurin u-patron navázal spojení s oběma plováky a prověřil jejich s-sítě závěrečnou kontrolou systémů. Podobně jako KKP BC5800d2 je poháněl přímý usměrňovač hmoty, který si bral energii z přetlakované atmosféry, do níž byl ponořen. Displeje v exozobrazení potvrzovaly, že jsou plně funkční.

Stále je studovala a vozíky mezitím zastavily. Díky informacím PNPdroidů na plovácích odvedla dobrou práci. Takže není důvod nic odkládat. Do háje.

„Inu, dobrá,“ oznámila. „Jdeme na to.“

„Je to naše jediná možnost?“ zeptal se Javier.

„Ano.“

„Zničíš celý svět?“

„Synu, jsme to my, nebo oni.“ Opět.

Slvasta pozvedl ruku a ostře se na Javiera podíval. „Laura ví, co je třeba. Bez ní...“ Smutně se usmál. „Je to zkrátka riziko. Dovol mi, abych s tebou poslal pár mariňáků.“

„K ničemu nebudou,“ řekla. „Ale každopádně děkuji.“ Její u-patron vyslal KKP BC5800d2 další sadu instrukcí.

Ústí se opět posunulo. Displeje v exozobrazení ji informovaly o zvýšené spotřebě energie, protože červí díra se natáhla o osmdesát milionů kilometrů. Tentokrát bylo chvění ústí velmi zřetelné.

Branou zářilo sinalé, světle fialové světlo, vidět ale nebylo nic, jen mlha. Červí díra se otevřela hluboko v atmosféře Valataru. Laura studovala střídající se trojrozměrné grafy v exozobrazení, často protkané oranžovými varováním. Silová pole čelila ohromnému tlaku. „Divné,“ mumlala si.

„Něco je špatně?“ zeptal se Slvasta. V hlase měl napětí – tentokrát ne vztek, ale strach.

„Nic konkrétního.“ Její u-patron vyslal bráně čerstvou várku instrukcí a ústí se posunulo. Sledovala tlak proti silovému poli brány a zaznamenala jeho výrazný pokles. Pak se zvedla i mlha. Ústí se zdvihlo nad vrstvu mraků. Bylo to, jako by se rozhlíželi přes nekonečnou modrozelenou oblohu, kterou ve výšce desítek kilometrů kryla další jednodílná vrstva mraků. Volným prostorem se ohromnou rychlostí proháněla mamutí tornáda. Mezi nimi byly působivé blesky, rovnající se svou silou solárním erupcím.

Valatar byl jediným plynovým obrem obíhajícím kolem tohoto ztraceného slunce, a to o deset milionů kilometrů dál než Bien-venido. Měl osmdesát sedm milionů kilometrů v průměru, což je sice významně méně, než má Jupiter, ale stále to byla ohromná planeta. Při konjunkcích vytvářel bouře a přílivové vlny, jaké Bienvenido nikdy předtím nepoznalo.

Laura se mračila na hodnoty, které dostávala od brány – ne silového pole, ale samotné červí díry. „Tohle není v pořádku.“

„Co?“ chtěl vědět Slvasta. „Jsou tam další mimozemšťani?“

„Ne, to ne,“ uklidnila ho i všechny ostatní v kryptě. Mimozemšťané teď byli bienvenidskou noční můrou non plus ultra. Místní měli pochopitelnou kolektivní paranoii z nestvůr vrhajících se na jejich planetu, to musela mít na paměti.

Ve skutečnosti i ona měla obavy, co může číhat ve valatarské atmosféře. Podle teorie, kterou vypracovali s PNPdroidy, používala Prázdnota tuto osamělou hvězdu jako místo, na které vyháněla všechny druhy, jež jí nějakým způsobem vzdorovaly – toto potvrdili Vatni, podle kterých se Ursell objevil zničehonic před tisícem let.

Vatni samotní, jakkoliv přístupní dohodám s lidmi, byli mimořádně tvrdohlaví a odmítali se odevzdat nějaké zlovolné entitě v srdci Prázdnoty. Ursell byl sotva obyvatelnou pustinou, zničenou jadernou válkou – tolik typickou pro Dokonalé, jejichž existence byla jedním nekonečným zápasem.

Macule byla v ještě horším stavu než Ursell – kdo ví, jaké druhy na ní žily, každopádně se vyhladily v zuřivé jaderné přestřelce před mnoha tisíci lety. Podivný Trub, pustá planeta bez významných povrchových rysů, s tenkou atmosférou a tuctem malých měsíců (jediných v soustavě). Nikdy si nenašla čas přijít této záhadné planetě na kloub. Asdíl, obíhající mnohem dál než Valatar, byl pod dusíkovo-metanovou atmosférou zmrzlý na kost. Laura neměla tušení, jaký cizí život mohla planeta hostit; Společenství nikdy nenarazilo na život v extrémně nízkých teplotách. Ani zde nebyl žádný elektromagnetický signál nebo tepelné záření prozrazující přítomnost civilizace. To samé platilo o Fjerntu, který vypadal na první pohled povzbudivě – vodní oceán a dvacet procent pevninského povrchu, ale atmosféru tvořil dusík a oxid uhličitý – a žádný volný kyslík. Protože nenesla stopy po konfliktu, Laura si představovala, že její obyvatelé našli cestu zpátky do místa, ze kterého pocházeli. A když to dokázali oni...

Podle jejích dosavadních zkušeností se ale tato izolovaná hvězdná soustava ukázala být pro lidi pohříchu smrtelnou.

„Tak v čem je problém?“ ptal se Javier.

„V gravitaci.“

„V čem?“

„Ve valatarské gravitaci. Něco je s ní špatně. Gravitační zrychlení je prudší, než by takhle blízko mělo být; proto se nám rozhodlo ústí. Tlak taky vůbec nesedí. Mohlo by to být hustotou – ta modrá barva je metan – ale není zas tak velká, aby... Je to divné.“

„Ovlivňuje to tvůj plán?“

„Ne.“ Zajistila souřadnice ústí a ohlédla se přes rameno po technicích shromážděných kolem prvního plováku. Poslední spouštěcí signál od jejího u-patrona – potvrzený s-sítí plováku – a mohla říct: „Teď.“

Opřeli se do toho, ale plovák vážil mnohem víc než atomové bomby. Pomalu se šinul k bráně. Přidal se k nim Javier, který měl nezanedbatelnou sílu, brzy jej následoval Yannrith a pak Slvasta. Připojilo se i několik důstojníků leteckých sil, až připomínali ragbyový mlýn opírající se do tmavého pláště plováku. Stroj začal nabírat rychlost.

„Opatrně,“ varovala je, když čelo stroje protálo silové pole. Valatarská gravitace zařadovala a prudce si přitáhla zbytek. Všichni se pustili a cukli sebou vzad. Plovák přepadl na druhou stranu a rychle klesal.

Laura stála hned u brány, aby mohla udržovat spojení s s-sítí plováku. Druhotné rutiny v jejích makrobuněčných shlučích sledovaly telemetrii a dohlížely na expanzi silových polí kolem prudce klesajícího válce, zvyšujících jeho vztlak. Rychlost poklesu se začala snižovat a dvacet kilometrů pod ústím červí díry se zastavila – tmavá tečka zmítaná větrem. „Dobrá, tohle by šlo. Vnější tlak na plovák je třiatřicetinasobek pozemského standardu. To by mělo zabrat.“

V tu chvíli jí došlo, že je to *tady*. Nevyhnutelný okamžik právě nastal a bylo to dobře. Laura věděla, že není zrovna nejstatečnější; ukázalo jí to první setkání s Padlými. Ale svůj osud přijala tehdy, přijme ho i teď – „Přivezte druhý plovák, prosím,“ řekla.

„Opravdu to dokážeš?“ zeptala se Andricea. „Zničit celý svět?“

„Doufej v to,“ odpověděla. Zapnula si funkci bionického silového pole. Kolem ní se zamihotala tenká vrstvička, tetelící se jako vzduch v horku. Rychle se ustálila. U-patron jí poskytl nové souřadnice ústí červí díry.

Otevřelo se sto kilometrů nad Ursellem. Laura shlížela na do dále se táhnoucí špinavá mračna. Dokonce i výše položená vrstva stratosféry byla prošpikovaná částicemi, které jí propůjčovaly odstín síry. Povšechné mapování, provedené před pár týdny, jim dalo hrubou představu o rozložení moří a kontinentů, proto by ústí mělo být nad pevninou – v oblasti bez rádiového vysílání a velkých trosek.

Nechala bránu snížit ústí. Protáhlo se mračny, kilometry a kilometry studeného a šedého oparu. Exozobrazení ji s klesající výškou informovalo o stoupající úrovni radiace. Náhle se propadlo pod úroveň oblačnosti. Země byla pět set metrů pod ní – nelítočná pustina pokrytá balvany. Bez vegetace, jen s pruhy tmavého lišejníku držícího se v puklinách skal. Z mraků se snášel nekonečný déšť a na všem ulpíval jako olejnatý, duhový šlem.

Ústí červí díry se pod Lauřiným vedením natočilo podél svislé osy a pak se obrátilo o tři sta šedesát stupňů, aby si mohla prohlédnout celou oblast.

„Vypadá to čistě,“ prohlásila.

„Kolik budeš potřebovat času?“ zeptal se Slvasta.

„Chvilí. Snad jen pár minut,“ odpověděla Laura. Podívala se na tým stojící u posledního vozíku. „Připravte se.“

„Nejde to jinak?“

„Ne,“ řekla odhodlaně a prošla branou na Ursell. Bylo tam skoro stejné šero jako v kryptě. Mrholení se tříštilo o silové pole a odkapávalo na promočenou zem. Exozobrazení jí ukázalo složení atmosféry, toxické látky a znečištění – vše snadno filtrovatelné silovým polem. Otočila se kolem dokola. V dálce byly hory, po hlubokých údolích byla roztroušena šarlatová světélka. Prostorová funkce nedetekovala žádné elektromagnetické signály, ale zaznamenala spršku radiace přicházející z údolí a rovněž silné magnetické pole. Být takhle blízko Dokonalým bylo zkrátka velice nepříjemné. „Tak dělejte,“ mumlala si. „Pošlete to sem.“

Na druhé straně brány se muži ze všech sil opírali do vozíku. Plovák se začal sunout po kamenné podlaze krypty.

Něco se pohnulo. Zachytily to Lauřiny druhotné rutiny – zatřepotání nad údolím s červenými světly. Obrátila se k tomu čelem; vylepšené sítnice zuřivě tékaly. Infračervená šla použít jen těžko; studený déšť kazil obraz. Příležitost pro rutiny zesilující světlo.

Létající stroje. Malé, jednoduché polokoule, možná dvacet metrů napříč, osm na výšku. Zavalitá křídélka. Silná magnetická pole. Opláštěvané vrtule se naklonily a mířily přímo k ní.

„Sakra práce,“ zavrčela. Otočila se. Plovák byl skoro u brány. „Pohněte!“ ječela. Nikdo ji zřejmě neslyšel. Její u-patron vyslal primitivní analogový signál. „Dělejte! Blíží se. Tlačte!“

Signál se musel dostat skrz a zaburácet z rozhlasu. Mlýn tlačící vozík ostře zabral. Opět se přidal i Slvasta s půl tuctem důstojníků. Čelo plováku prošlo branou.

Lauru zasáhl maserový paprsek. Silové pole na okamžik ztuhlo a zeleně se rozzářilo. V exozobrazení se rozblíkalý oranžové kontrolky. Déšť kolem ní se v mžiku vypařil a zahalil ji bouřícím oblakem horké páry.

„Zasraná práce.“ Paprsek byl silný, ale silové pole ho zvládlo poměrně snadno. Z téhle vzdálenosti. Zasáhl ji další paprsek. Létající talíře byly ještě sedm kilometrů daleko. Otočila se k nim, odhodlaně se mračila a zvedla ruce jako posvátná válečnice z dob před Společenstvím. Bionické pole vyslalo dezintegrační pulz. Ionizovaný vlhký vzduch vzplanul fialovou bílou barvou, jako by po nich šlehla bleskem. Udeřila ještě jednou. A znova.

Cizácké talíře se valily z oblohy. Zbývající stroje rozpustily formaci a s plným zrychlením letěly pryč z údolí, co nejrychleji z mokrého příkrovu deště a mraků.

Vozík s naloženým plovákem už dotlačili přes okraj brány. Mírně se naklonil a malá kolečka se zabořila do provlhlé půdy. Parta, která ho tlačila, napínala všechny síly, ale Lauře bylo jasné, že s ním nehnou.

„Už žádný srání.“

U-patron se spojil s PKK BC5800d2 s-jádrem a ústí vystřelilo o třicet metrů výš. Plovák vypadl, naboural do země pět metrů od ní a rozdrtil vozík. Vzhledla vzhůru, kde na okraji brány stáli Slvasta a Javier a vyděšeně hleděli dolů. Rychle jim zamávala a doufala, že je to povzbudí. Dostala další zásah maserem. Prostorová funkce snadno vystopovala zdroj výstřelu. Talíř se vznášel v mracích dva kilometry nad ní. Zasáhla ho dezintegračním pulzem.

Její u-patron navázal spojení s s-sítí plováku. Silové pole zařízení zesílilo.

Škoda, že nejde použít na likvidaci jednotlivých talířů, pomyslela si. Když se znovu podívala do údolí, všimla si dalšího hejna prudce stoupajícího do mraků. Tyhle vypadaly ještě větší.

Laura aktivovala červí díru plováku a nalila do ní souřadnice, které by měly ústí navést nad Valatar. Z mraků nad ní spustily talíře palbu radioelektronických pulzů. Byly primitivní, ale stačily, aby jí zpomalily spojení s plovákem. Všude kolem ní padaly kouřící trosky sestřelených talířů. Skenem určila zdroj radio-elektronického rušení a odpověděla na něj dalšími dezintegračními pulzy.

Pak se otevřela červí díra plováku: safírový opar s řadou bílých proužků. Ikony v exozobrazení ji informovaly, že vzdálené ústí červí díry sahá až k Valataru.

Z mraku vylétlo osm talířů. Byly přes kilometr daleko a rychle klesaly. Další skupina se vyrojila na druhé straně. Všechny vyzařovaly silné radioelektronické rušení a snažily se rozhodit jakékoliv senzory, které by mohla mít. Dobrý pokus, ale na systémy Společenství nestačil. Rozmetala první skupinu, žhnoucí blesky byly jeden za druhým. Roj červených kontrolků jí označil věci cupitající pochmurnou divočinou.

Čtyři zavalité končetiny, tlusté hruškovité tělo v jakémsi blyštivě černém brnění, smyslové stopky vyrůstající z temene jako bičové antény, zatížené na koncích elektronickými moduly. Nešlo si je splést: hybové Dokonalých. Po válce, která přivedla lidstvo na pokraj vyhynutí, zakořenila tato podoba hluboko do lidských myslí.

Není divu, že je Prázdnota vykoplá.

Laura sestřelila další talíř. Hybové Dokonalých se cupitavě sbíhali ze všech plavidel, kterým se podařilo přistát. Trhaný způsob pohybu, křížování od kamene ke kameni – bylo to jako sledovat útok obřích korýšů. Kolem bylo ticho,

přerušované jen stručnými a zakódovanými rádiovými přenosy. Vyslala silný rušící signál a s uspokojením sledovala, jak se všichni na několik sekund zastavili. Dokonalí nebyli kolektivní myslí, ale hybové se rozhodně dali považovat za stádo, fungující nejlépe pod přímou kontrolou nehybů – mozků stáda i nositelů snůšky vajec.

S-sít plováku hlásila, že navázala bezprostřední spojení červí dírou se svým protějškem na Valataru. Její u-patron oba kontroloval.

Ted' ta složitá část. Paula namířila ústí ursellského plováku k valatarskému a současně přenastavila jeho chod. Chtěla ho přeměnit na stálou kotvu ursellského plováku, který by si pak nemusel generovat vlastní červí díru.

Hybové se opět rozeběhli. Prostorovým skenem detekovala nevelké objekty přilétající po balistických drahách. Sken v nich našel malé množství uranu. „No ty krávo!“ Do práce se daly druhotné rutiny, všechny současně spočetly dráhy miniatomovek a snad patnáctkrát během dvou vteřin vypálily dezintegrační pulz.

Do plováku se opřelo přes dvacet maserových paprsků. Silové pole snadno odolalo. Nemohla ztrácet čas mířením na talíře nad sebou, ale saturační útok tohoto rozsahu nevydrží příliš dlouho.

Exozobrazení ji informovalo, že se ústí červí díry pomalu přibližuje k valatarskému plováku. Propojovací procedura postupovala a pomáhala s přitažením ústí. Ještě pár minut a od bezpečí krypty ji bude dělit jediný skok branou...

Musí ale být tady a udržovat přímé propojení plováků, aby její u-patron mohl mimořádně komplikovaný proces řídit. Zamířily k ní další miniatomovky. Rutiny je všechny sestřelily.

Pět kilometrů od ní propukl oslepující záblesk. Silové pole se pod tlakem enormního náporu gama záření zabarvilo. Exozobrazením proudila data: nálož měla zhruba čtyři kilotony. To přežije.

Sledovala vzestup hřibovitého mraku a v jeho groteskně vířícím tvaru kupodivu nacházela jistou eleganci, jako by sledovala znovuzrození legendy. Z půdy kolem ní se náhle začalo kouřit. Pak ji zasáhla tlaková vlna, burácející výbuch písku a malých kamenů, valících se pustinou. Mrskla sebou o zem. Silové pole se napjalo do tvaru červeného pouzdra na brýle a vzdorovalo pokračujícímu úderu. Ječící bouře začala převracet plovák. Nařídila mu, aby rozšířil silové pole, a sledovala, jak stoupá vzhůru a stále menší se zmítá v turbulentním vzduchu. Spojení stále fungovalo perfektně.

Laura se přetočila a viděla, že ústí BC5800d2 se stále vznáší třicet metrů nad zemí a bičují jej poryvy mračen prachu a páry. Nemohla riskovat, že by silové pole přetížily zbraně Dokonalých. Radiace a tlaková vlna by zabila každého v kryptě – a nejspíš rozdrtila polovinu paláce na prach.

Hořce si uvědomila, že má jedinou možnost.

U silového pole se mačkal Slvasta a vyděšeně zíral. U-patron k němu vyslal další analogový signál.

„Do prkna, Slvasto, omilostni Bethaneve!“ odvyšila. „Tohle je velký zlej vesmír – viděls to už na vlastní oči. Těžko jím projdeš, když se budeš lekat vlastního stínu. Musíš se zbavit té své paranoie. Vzchop se, uvažuj logicky, plánuj do budoucna. Musíš porazit Padlé a vybit ty zkurvený Stromy. Postav atomovky a dostaň je k Prstenci – jakkoliv to půjde. Když se zbavíte Stromů, nic už vašemu světu nebude bránit v rozvoji. Tak neváhej!“

Viděla, že na ni křičí, viděla v jeho tváři vztek a hrůzu. U-patron ji propojil s BV5800d2, vypnul červí díru a zakódoval jí s-jádro. Ústí se scvrklo do nicoty a zmizelo ve fialovém světle Čerenkovova záření. Prostorovým skenem zachytila dalších pět letících miniatomovek. Druhotné zaměřovací rutiny je sestřelily.

S-sít valatarského plováku jí konečně ohlásila, že ukotvila červí díru z Ursellu. Spojení mezi dvěma planetami bylo otevřené a stabilní.

Tak jo. Konečně nějaký posun!

Ze všech stran se k ní blížily na dvě stovky hybů Dokonalých. Z údolí vzlétaly další talíře. Dvacet pět jich vystartovalo za plovákem, líně se otáčejícím ve vzduchu a pomalu stoupajícím – už byl ve výšce čtyři sta metrů.

Tři kilometry od ní vybuchla další miniatomovka. A třetí.

Laura vyslala propojeným plovákům další sadu instrukcí. Byla zahájena poslední etapa procesu. Pak ji zasáhla první z čerstvých tlakových vln a bezmocně se kutálela přes ostré skály, dokud nenarazila do balvanu.

Hleděla vzhůru, přišpendlená ke kameni kvilícím přehřátým větrem a se silovým polem perlícím akvamarínovou modří. Vlna roztrhala mračna na skoro celé obloze a viděla tak plovák v mihotající se bublině silového pole. Výbuchy jím nemilosrdně cloumaly a přiskoky se tak dostával výš a výš. U-patron zahájil závěrečné kroky a poloměr červí díry se začal rozšiřovat. Sledovala, jak z plynného obra tryská sloupec vodíkové atmosféry – nejprve tenký, pak postupně stále širší, ale pořád pod ohromným tlakem. Usmála se. Chovalo se to jako raketové motory a urychlovalo to plovák vzhůru. A průměr červí díry nadále rostl, už měla sto metrů na šířku. A to nebylo vše. Proud plynu byl prudký a neutichající, podporovaný neskutečným tlakem v atmosféře plynného obra. Vrchol ohromného sloupce plynu vzplál ostře modrým plamenem, protože se vodík konečně smísil s ursellským kyslíkem a vytvořil ohnivé halo.

Vybuchla další miniatomovka, tentokrát blíže. Laura se odlepila od země, točila se žhnoucím vzduchem kolem dokola a pak sebou bolestivě udeřila o zem. Lékařské kontrolky v exozobrazení se rozsvítily sérií oranžových varování. Bionika vypnula nervová zakončení a odřízla ji od bolesti.

Nebybové musí používat hyby jako nosiče atomovek, pomyslela si, a nechávají je plahočit se přes hřebeny a údolí, aby narušili její obranný perimetr, obětují je. Což přesně Dokonalí dělali: jednotliví hybové neměli žádnou cenu.

Červí díra už byla dvě stě metrů široká a burácela podobně jako ohromná zvuková stěna po výbuších atomovek. Laura provedla diagnostiku systémů obou plováků. Vše fungovalo velice hladce, součástky pracovaly ve správných hodnotách, plyn hladce vtékal do přímého usměrňovače hmoty.

Čtyři sta metrů široká obloha nad Laurou už byla celá zbarvená elegantním indigovým plamenem.

„Nikdy to neskončí,“ odvyšila Dokonalým jejich nervovým kódem a rozesmála se. Pochopitelně to nebyla úplná pravda. Atmosféra Valataru nebyla nekonečná, ale bylo jí dost na to, aby Dokonalé rozdrtila a spálila nastokrát.

Spojení s ursellským plovákem jí překvapivě stále fungovalo. Měla podezření, že místní shluky nehybů analyzují, co se stalo, snaží se rozhodnout, jaké podniknout kroky, a pokouší se narušit její výhradní komunikaci s plovákem.

Začala se stahováním osobních vzpomínek do úschovny v s-síti plováku.

Nejspíš ten nejzoufalejší výstřel od boku v historii vesmíru.

Plovák měl výšku sedm kilometrů a červí díra průměr šest set osmdesát metrů a stále se rozšiřovala. Po analýze zatížení jednotlivých součástí se rozhodla zastavit růst při pětikilometrovém průměru. To by měly plováky vydržet navždy.

Dokonalí odpálili proti té katastrofické záplavě salvu mini-atomovek.

„Chčijete proti větru, hošani,“ hystericky jásala Laura a vypnula si silové pole.

Nad ní vybuchlo současně deset miniatomovek –

KNIHA DRUHÁ

Obrana státu

Kapitán Chaing z lidově bezpečnostního pluku (LBP) ji spatřil v davu ani ne dvacet metrů před sebou a překvapením ztuhl. Byla to veselá a hlučná sešlost roztažená po celé Široké – tisíce lidí rozhodnutých si dnešní slavnost užít. Dnešek byl Dnem hořících nebes: státním svátkem, kdy svět slavil spálení celé atmosféry Ursellu a obět drahé Matky Laury, která před dvě stě padesáti sedmi lety zachránila Bienvenido. To rozhodně stálo za oslavu a obyvatelé Opole o tom nijak nepochybovali.

Chaing byl ve městě nový, LBP ho převedl z Jezeří teprve před dvěma měsíci. Bral ho jako nudné provinční město a celé dva chmurné měsíce přemýšlel, jestli nějak nakrkl nadřizené a ti ho sem poslali za trest. Dnes se to ale všechno změnilo. Zprvce centrem města napřed procházel průvod velkých barevných alegorických plováků a po soumraku si ulice zabraly kapely a hrály hlasitou a rychlou muziku, a rovněž se zázračně objevily nelicencované stánky a nabízely rozjařeným lidem opravdové lomcováky. Polovina města se převlékla do bizarních a skvělých kostýmů a tančila a zpívala po ulicích. Velký veřejný ohňostroj měl právě začít.

Dokonalý večer pro špionážní operace, proto si domluvil schůzku s tajnou agentkou v kavárně Nenad na Dolnobranské ulici. Cesta ho vedla po Široké, když tu náhle spatřil ji, svůj osobní přízrak, ale z masa a krve. Ochromeně stál ve víru šťastných a zpívajících lidí a sledoval ji. Zahlédl ji z boku, tvář téměř celou zastíněnou kloboukem se širokou krempou, zrzavé vlasy spletené do úhledného copu na zádech. Ale ten profil znal, poznal by ho kdekoliv. Aby vyloučila jakékoliv pochybnosti, měla hnědý kožený kabát, ten až ke kotníkům. A teď se od něj vzdalovala. To ho povzbudilo k činu. Spěchal za ní.

Uvidím konečně její úsměv?

Chaing ji dosud viděl jen jednou, před třiceti lety, ale toho výjevu se dodnes nezbavil. Nešlo tomu zabránit. Od dětství byl proklet skvělou pamětí. A ze všech okamžiků, které tvořily jeho život, byla její tvář tou nejživější vzpomínkou. Zbytek nehody vždy potlačoval – příliš nepříjemné. Ale ona...

Bylo mu pět let a hrál si ve špinavé uličce za jejich činžákem, když zakopl a natáhl se přes haldu hlíny, ze které se vyklubalo hnízdo bussalore. Odporní hlodavci se s pískáním a prskáním vynořili z rozkopnuté špíny a Chaing křičel hrůzou.

Hvězdičky všech barev mu jiskřily kdesi v zorném poli, spíš však v hlavě, a sestavily obrázek krásné paní s rudými vlasy. A náhle k němu promluvil hlas: *Vstávej, miláčku. Bussalore se bojí všeho, co je větší než oni.*

Chaing se vyškřábal na nohy a hleděl na ty nechutné a vyhublé věci, hemžící se mu kolem kotníků. Chvíli ho pozorovali, čumáky se jim chvěly, cenili ostré zoubky a pak se ztratili dírou ve zdi.

Stál pořád na jednom místě, trásl se šokem a za minutu už se k němu z činžáku přiřítla matka.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „To je dobře, že ses postavil. Bus-salore jsou příšerný, ale ve skutečnosti to jsou zbabělci.“

„To jsi byla ty?“ ptal se nevěřicně. „Řekla jsi mi, co mám dělat?“

Matka se nervózně usmála. „To je zase ta tvoje šikovná paměť, miláčku. Říkala jsem ti několikrát, co dělat, když narazíš na hnízdo bussalore.“

Nikdy nic takového neříkala, tím si byl jistý. Pamatoval by si to.

„Ale byla tam paní,“ řekl s naléhavostí pětiletého. „Moc hezká.“

Matka se pečlivě rozhlédla po obou stranách uličky. Byla prázdná. „Nikdo tu není, miláčku. Musel sis ji představovat.“

„Ne, ne,“ trval na svém, naštvaný, že mu mamka nevěří.

S obavami se na něj podívala. Jeho matka vždy vypadala uštvane nebo unaveně. Prál by si, aby to byla jinak.

„Je taková pověst,“ začala pomalu. „Pokud ti ji povím, slíbíš mi, že ji nikomu neřekneš, dokonce ani tátovi?“

„Slibuju,“ řekl vážně.

„Vypráví se o Andělské bojovnici, která dohlíží na tento svět. Kromě jiného nás chrání před Padlými.“

„Ale já myslel, že Bienvenido hlídají pluky a astronauti Svobody.“

„To taky hlídají, miláčku, a jsou úžasní. Občas ale potřebujeme ještě trochu pomoci navíc.“ Položila mu ruce na ramena a vážně se na něj podívala.

„Teď ta důležitá část: vláda Andělskou bojovnici tak docela neschvaluje, protože k nim nepatří. A zlobí se na ni, protože občas nedělá to, co říkají. Proto, pokud ji zahlédneme, jim to neříkáme. A neříkáme to ani tátovi, protože mu nechceme přidělovat starosti, rozumíš? Je to naše veliké tajemství, tvoje a moje, a necháme si ho navždy, co říkáš?“

Chaingovi se nelíbila představa, že by rozčílil tátu – měl vznětlivou povahu a dlouho se nerozmýšlel, než sundal opasek, aby mu vyčinil, když udělal něco špatně. Vypadalo to, že toho dělá špatně spoustu, bez ohledu na to, jak moc se snaží. „Ano,“ slíbil matce. „Je to naše tajemství.“

Matka zemřela o tři roky později. Otec přišel jedné noci domů opilý a začal ji bít. Stála tehdy nahoře na schodišti a několikrát ji vztekle udeřil. Upadla a zlomila si vaz, byla mrtvá dřív, než se dokutálela pod schody.

Soudu netrvalo ani den, než otce odsoudil za vraždu a vyměřil mu doživotí v Pidruiských dolech.

Chainga umístili do sirotčince. Tehdy už, jako všechny děti na Bienvenidu, věděl, že svá tajemství nemá nikomu říkat – o své paměti, o setkání s Andělskou bojovnicí, nic, co by mohlo vyvolat jakékoliv podezření. Na Bienvenidu podezření vždy následovalo obvinění – a brzy nato příjezd důstojníků LBP.

Každé státem vychované dítě se stávalo zaměstnancem státu; bez diskuze, bez možnosti výběru. Udělali jste testy a počkali na výsledky rozřazovacího testu, po kterém vám kariérní úředník řekl, jak strávíte zbytek života. Chaingovi naměřili lehce nadprůměrné IQ (ne dost, aby to bylo podezřelé), k tomu přidali výborné výsledky z dvouleté povinné služby v pluku a poslali ho do výcvikového střediska důstojnických kadetů LBP – v tu chvíli mu došlo, jaké měl štěstí, že unikl pozornosti svého nového zaměstnavatele.

Ne že by byl špinavý elitář. Ale nějaký vzdálený předek se musel špatně oženit či vdát – což náhodou, nebo spíš lstí, uniklo pozornosti obsáhlých spisů LBP.

Takže zdědil dobrou paměť, na čemž neměl žádný podíl. Znamenalo to jen to, že mohl být efektivnějším důstojníkem LBP a zasvětit život hledání hnízd Padlých a ochraně občanů. Přesně jak přísahal.

A pokud jde o Andělskou bojovnici: matka měla pravdu. Byla to jen legenda, kterou elitáři zapojili do své zločinné propagandy. Proto po ní celý život pátral.

Až na to... že jeho vzpomínky jsou bezchybné. Opravdu to zjevení viděl, v dlouhém hnědém koženém kabátě, který se vlnil s lehkostí hedvábí, zrzavé vlasy přes ramena, jako by kolem ní plápolala ohnivá zář. Paměť zachytila její rty navždy připravené se za vteřinku usmát. A takové zjevení ho znepokojovalo. Zle.

Někdo méně zapálený by to mohl nazvat obsesí.

Chaing se začal prodírat oslavujícím davem a nedbal otrávených pohledů těch, které postrčil. Přízračná dívka byla deset metrů daleko a s naprostou lehkostí se proplétala hloučky smějících se lidí. Zatímco se k ní blížil, počáteční ohromení vystřídal vztek. Třicet prkennejch let ho nechala samotného, až téměř přesvědčil sám sebe, že byla jen dětskou, stresem navozenou chimérou. A teď se ukázala zas – a vzhledem k tomu, že byl kapitánem LBP, mohla být i jeho koncem.

Po cestě si vykračovala skupina žen oblečených v pláštích ze žlutého perí a s pozoruhodně vysokými, zlatými a smaragdovými členkami a držely se za ruce. Snažil se mezi nimi protlačit, ale vysloužil si rozpustilé opilecké pokřikování. Zavřel na ně a vyhnul se jim; ohradit se a vytáhnout placku LBP by trvalo ještě déle. Zběsile se rozhlížel a zahlédl cop zrzavých vlasů pohupující se za kroužkem mladíků nenápadně shluknutých nad něčím, co připomínalo bong s narníkem. Chaing už prakticky utíkal a měl ji hned před sebou. Dost blízko, aby...

„Hej, ty!“ natáhl se a chytil ji za rameno. Srdce mu při tom dotyku poskočilo. Je opravdová.

Otočila se a spatřil její tvář. Nebylo to zjevení, ne jak si ho pamatoval. Nechal se zmást světlem a zmatkem v křepčícím davu. Tahle dáma už se blížila střednímu věku, měla kulaté líce a malá ústa, oči namalované zlatou řasenkou. Podráždění jí zkrivilo tvář.

„No copa chceš?“ obořila se na něj se silným rakvešským přízvukem.

„Kdo jsi?“ zalpal po dechu. Byl by přísahal, že to byla ona.

Rozesmála se. „Jsem Andělská bojovnice stejně jako má kámoška.“ Popadla ji za rameno a přitáhla ji k sobě. Ebenově snědá kamarádka byla také v hnědém kabátě; zpod zrzavé paruky jí trčely chomáče černých vlasů.

Chaing stáhl ruku, jako by se spálil.

„Vo co ti de?“ zeptala se.

„Ty nejsi ona,“ bylo vše, na co se Chaing zmohl.

Druhá dívka ho šibalsky zhodnotila. „Pro tebe, kámo, bych mohla být.“

Zamračil se. „Co to do vás vjelo? Tohle je festival. Slavnost. Není vhodné oblékat se jako Andělská bojovnice. Je to jen reakcionářská legenda. Zločinec.“

„Trhni si, kreténe,“ vyjela na něj ta první. „Máme Andělskou bojovnici rády. Udělala pro tenhle zsranej svět víc než ty buzeranti v plucích. A vůbec, kdopa seš ty? Ti kouká z kapsy stranická knížka, blboune.“

„To si piš,“ ušklíbla se její kamarádka. „Vsaď se, že mu důležitéj tatík zařídil, aby se vyhnul skutečný plukovní službě. Nemám pravdu, stranickej? Příjemná kancelářská prácička někde ve skladu, co?“

Chaing se stáhl, už tak mu červenaly tváře. „Prostě to není správné. Neměly byste ji oslavovat.“

Ženu mu ukázala sprostý posunek.

Chaing se otočil, zahanbený a otrávený – hlavně sám sebou. Lidé by měli respektovat důstojníky LBP, projevovat patřičnou úctu. Jenže sám se jako důstojník LBP moc nechoval. Začaly bouchat první rachejtle a protkaly bezmračnou černou oblohu topazovým a rubínovým jiskřením. A náhle, na druhé straně široké hlavní třídy, stála ve skupince flamendrů oblečených v obrovských stříbrných skafandrech a hleděla přímo na něj – tentokrát opravdová. To byla ta tvář, kterou znal ze vzpomínek, podivně osvětlená přecházejícími barvami zářivého ohňostroje.

Ohromeně otevřel ústa. Pak se středem cesty prohnala neurvalá banda plukovních vojáků. Natahoval krk, snažil se ji udržet na očích, ale už viděl jen karnevalové astronauty, strašlivě falešně zpěvující Blues o padajících Stromech. Po tajemné dívce ani památky.

„Prkennej Urakus!“ Jedna mýlka a teď vidí přízraky na každém rohu. Nadechl se a vyrazil po Široké, ke dvě stě metrů vzdálené Filbertově burze. Vedle kryté tržnice se táhla Maninská cesta, na které už bylo mnohem méně lidí. Zahnul na ni, zatímco na obloze rozkvétaly další a další prskající rachejtle. Maninská ho dovedla do Branské čtvrti, původního centra města, více než tři kilometrů čtverečních zbudovaných bez řádu či souladu. Soupeřily zde dvě prastaré zakladatelské rodiny a všechny ulice byly vůči sobě nakřivo, protože nikdo se nechtěl přizpůsobit rozvržení toho druhého. Budovy byly štíhlé a vysoké, postavené z cihel a s fasádou z dřevěného řemínkového obkladu, korunované strmými taškovými střechami. Dávno už ale nebyly příliš kolmé, některá průčelí se nebezpečně nakláněla nad uliční dlažbu, jako by je sousedé vytlačovali z řady.

Den hořících nebes byl založen na pití. V mnoha přízemních patrech v branských domech sídlily malé, státem licencované rodinné podniky, jejichž majitelé pokračovali v řemesle svých předků už přes dva tisíce let. Mnoho z nich se točilo kolem pivovarnictví a pálení. Otevřenými okny viděl zaplněné hospůdky. Z větších podniků se linula živá moderní hudba.

I když se nabíílo mapu města, najít Dolnobranskou v branské zmeti ulic mu chvíli zabralo. Ukázalo se, že je nepříjemně úzká; když rozpažil, prsty se dotýkal obou stěn. Nešlo ji ani projet tuk-tukem, natož moderním vozem. Ani ho nepřekvapilo, že se městská rada očividně vzdala představy zavést tam elektrické pouliční osvětlení. Jediným zdrojem světla tak byla otevřená okna, a místy dokonce olejová lampa visící nad vstupními dveřmi. Bylo to jako vstoupit do časů před Změnou.

Kavárna Nenad byla studentským doupětem a znepokojivě nerovné stropy byly o deset čísel nižší, než by bylo příjemné. Na jedné stěně byly police poskytující „knihovnu zdarma“, s dobrým výběrem v kůži vázaných knih poskytnutých absolventy opolské univerzity, ležící u jižního okraje Branska. Rozhlížel se po stolech s namalovanými šachovnicemi. V pětácti byl o dobrých deset let starší než ostatní štamgasti. Naštěstí měl díky rodinným genům poměrně mladistvý vzhled. Plno vlasů, světle olivovou pleť dosud bez vrásek a štíhlou postavu – rád si myslel, že mu tady těch pětadvacet uvěří.

Jakmile jeho oči přivykly světlu svíček, všiml si drobné dívky, která nevypadala ani na dvacet, seděla sama u stolu a četla si nelicencované noviny. Na stole měla zpola vypitý hrnek s čokoládou. Krčila se v tureckém sedu na ošoupaném křesle. Chaingovi bylo jasné, že by nikdy nedokázal takto ohnout nohy, a to na sebe byl pyšný, jak se udržuje ve formě. Byla oblečená do tmavě modré manšestrové vesty a černé číšnické košile. Uniformu doplňovala krátká černá sukně. Měla kulatou tvář a oříškově hnědé oči, snad příliš velké na někoho tak líbezného, a zvlněné černé vlasy vzadu stažené sametovým páskem.

Zaváhal. Určitě to byla desátnice Jenifa; poznal ji podle fotografií v její složce. Ale vypadala o dost mladší než na udávaných dvacet dva let. *Což je nejspíš důvod, proč ji pro tuhle misi vybrali.*

Odrážoval ho i vážný výraz, který jí vůbec neslušel.

Usadil se protějšího křesla. „Píšou něco zajímavého?“ To bylo identifikační heslo.

Pohodila noviny na stůl a otráveně si ho změřila. „Ano. Já jsem Jenifa.“

To nebylo uvítání, jaké očekával. „Chaing.“

„Jistěže. Kdo jiný bys byl?“

„Něco je špatně?“

Zhoupla se dopředu, tváří těsně k němu. „Toto je Den hořících nebes, že?“

Chaing jí pohled klidně opětoval. Nejraději by ji okamžitě pokáral, ale tajní agenti mají mít jistou volnost. „Ano.“

„Všude spousty lidí...“ odmlčela se, protože dvojice studentů se protahovala kolem stolu, „takže si nikdo nevšimne dvojice cizích lidí, jak se baví v kavárně, natož aby se o ně zajímal. Dnes rozhodně ne.“

„Přesně tak.“

„Dokonalé. Tvůj nápad?“

„Vlastně ano. Chtěl jsem se s tebou setkat. Informace, které jsi poskytla, byly užitečné.“

Pohrdavě si odrfkla. „Informace, které jsem získala v práci. Dělam servírku v klubu Cannes. Servírku! Není proto vůbec podezřelá, když si vezmu volno na nejrušnější noc v roce. Že?“

„Aha.“ Chaing nevěděl, co na to říct. Když jí ten pokyn dával do schránky, připadalo mu to chytré.

„To je fuk,“ odsekla. „Už jsem tu a něco pro tebe mám. Jde o další holky. Asi jsme s těmi jinými gangy měli pravdu.“

„Výborně.“ To vzbudilo Chaingův zájem. Jeho předchůdce Jenifu naverboval, aby se infiltrovala do pravděpodobných kuplířských operací. LBP se obvykle s honěním šlapek neobtěžoval; to byla práce pro místní šerify. Ale když se s lidmi zachází jako s dobyt看, nevyhnutelně rostou šance, že skončí jako zásilka do hnízda Padlých. Padlí, kteří přijmou lidskou podobu, se živí lidským masem. Podle manuálu Výzkumného institutu Padlých to má co dělat s tělesnou chemií. Padlí napodobují lidi do té míry, že nutričními požadavky jejich lidem podobných těl jsou právě proteiny a vitamíny obsažené ve skutečném lidském mase. Je to pudové jednání na úrovni jedince i druhu. Padlí se vyvinuli k dobývání světů prostřednictvím nahrazení dominantního inteligentního druhu – a jak jinak tento proces urychlit než protivníka doslova sežrat?

„Vedoucí v Cannes se vyptává na spoustu otázek,“ řekla Jenifa. „Věci typu, odkud ty holky jsou nebo z jaké rodiny. V podstatě mu jde o to, jestli by si někdo všiml, že zmizely.“

„To bych považoval za celkem standardní.“

„Jo, ale tohle je jiné. Jakmile začne holka pracovat v pokojích nahoře, už patří hostinci. Stane se masem. Zajímá je jen, jestli se udržuje v čistotě a láká dost zákazníků.“

„Rozumím,“ přikývl. Na kraji města stála velká kasárna opolského krajského pluku. Všichni na Bienvenidu byli ve věku osmnácti let povinni nastoupit k pluku. Byl to jeden ze Slvastových zákonů, smyslem bylo, aby lidé pochopili skutečnost hrozby Padlých. Ale s letouny vzdušných sil úspěšně likvidujícími vejce už ve vzduchu, následovanými parašutisty nasazenými bezprostředně po Dopadu, nebyly pluky proti Slvastovým dobám tak často povolávány k pročesávání a mládež na základním výcviku neměla do čeho píchnout. A tolik mladých poprvé daleko od domova, s plukovním platem v kapse, zaručovalo městským klubům, barům a bordelům značný a neustálý příliv peněz.

„Pokud se dozví, že je to každému fuk, pracují pár týdnů a pak se přesunou do jiného hostince,“ pokračovala Jenifa. „Už jsem to viděla třikrát, možná čtyřikrát.“

„Jsou tyto domy v Opoli?“

„No právě. Holky pracující v hospodách, klubech a bordelech se přesouvají často, ale bydlíme všechny společně – tři, někdy čtyři na pokoji. Některé z těch, které nikoho nemají, zmizí a slehne se po nich země. Rozhodně se nevrátí na pokoj.“

„Dobrá. Ten vedoucí, co se tak vyptává, jak se jmenuje?“

„Roscoe Caden.“ Nad stolem se mihla její sevřená ruka. „Pořádila jsem pro tebe pár jeho fotek.“

Chaing si od ní převzal váleček s filmem. Znovu se podíval na manšestrovou vestu: byla z dílny LBP a objemného materiálu, aby skryla bouli, kterou vytvářel mechanismus fotoaparátu, vsítý do širokého límce. Všechny knoflíky byly leskle černé, aby nepřitahovaly pozornost k faktu, že vrchní knoflík je ve skutečnosti čočka. Pravá kapsa obsahovala konec kabelové spouště, což nositeli umožňovalo bez povšimnutí pořizovat snímky. „Pokud Caden jen pase holky v klubu, nestojí si nijak vysoko. Víš, od koho přijímá rozkazy?“

„Vlastně ne. Ale často se setkávám se jménem Krutvlk.“

„Krutvlk?“ odfrkl si Chaing. Věděl, že byli v kraji vyhubeni už před tisícem let. Byly to drsné bestie pobíhající divočinou ve smečkách schopných ulovit prakticky cokoliv.

„Není to fuk? Takhle se mu říká. Je to největší šéf gangů v Opoli, ve všech ohledech – zajímá se o všechny činnosti podsvětí.“

„A kde ho najdu?“

„To nevím. Nikdo to neví.“

„Jak tedy dostávají pokyny?“

„Nemám tušení. Mohou to být soukromě propojení elitáři.“

„To je možný,“ zamumlal. Schopnost neslyšně a skrytě komunikovat byla jedním z důvodů, proč LBP tak strašně elitářům nevěřil. Nějak si nedokázal představit, že by elitáři pomáhali Padlým. Ale její komentář byl tak typický pro policisty LBP z oddělení radikálů, že ho nechal být. „Něco dalšího?“

Cynicky se ušklíbla. „Tebe není snadný uspokojit.“

„Dělám, co můžu.“

„V Cannes je nová holka, Noriah. Zatím je jen servírka, ale je na útěku, tak jako údajně já. Caden už zahájil svůj klasický postup: budeme kamarádi. Obvykle se jim vnutí do přízně a nové dotlačí do horních pokojů – pokud jsou hezké. Noriah utekla z družstevního statku. Pasuje do „nikoho nemám“ schématu. Možná by stálo za to dát ji sledovat.“

„Souhlas. Kde bydlí?“ Snažil se vymyslet, koho by si měl na sledování Noriah vyžádat. V kanceláři LBP bylo zdrojů dost – pokud jste se dostali skrz papírování, které je osvobodí od stolů. Jen to pomýšlení ho vyčerpalo.

„Hostel Matky Laury na Staromlynářské, jako já.“

„Zajímá se Caden i o tebe?“

„O to si starost nedělej. Umím se o sebe postarat.“

O tom nepochybuju. „Jak Noriah vypadá?“

„Vyvolej si film. Uvidíš.“

„Děkuji. Výborná práce.“

„Nezapomeň to napsat do mé zprávy.“ Vstala, a než odešla, upravila si vestu kolem ramen.

Chaing vložil film do vnitřní kapsy své vesty a zapnul se. Pokud jej hned vezme do kanceláře LBP, může mít fotky vyvolané do hodiny.

*

Pro Noriah si přišli o dva dny později. Chaing stále připravoval sledovačku. Po vyplnění hory formulářů dostal ke svému stálému partnerovi, poručíkovi Lurvrimu, pouhé tři policisty navíc. Vždyť to byl nesmysl! Jen s pěti lidmi těžko někoho kompletně pokryjete.

„Sežeň mi užitečné informace a dostaneš větší tým,“ nepárala se s ním ředitelka Yaki, když si k ní do kanceláře přišel stěžovat.

A tak s Lurvrím celé ráno chystal polní kancelář nad prodejnou náradí v Staromlynářské, která stála naproti hostelu Matky Laury. Rodina držící státní podnikatelskou licenci vyklidila policistům LBP trochu místa ve skladišti, a ti tak seděli na skládacích sedačkách u špinavého okna a sledovali vchod.

Noriažina fotografie byla připevněná k okennímu rámu, vedle fotoaparátu s dlouhým objektivem, jež namířili na dveře hostelu. Byla to útlá dívka, která tvrdila, že jí je patnáct, ale Chaing o tom měl své pochybnosti. Štíhlý obličej se téměř ztrácel uprostřed ohromného kudrnatého balonu ebenových vlasů.

Podle Jenify měla jednoduchý režim. Dopoledne spala v hostelu, pak odjela tramvají do města, občas s jinou dívkou z práce; párkrát to byla Jenifa. Dala si oběd v levném bistru, a než se vrátila do hostelu převléknout do práce, podívala se po obchodech. Opět tramvají do Branska a v šest byla v klubu Cannes. Směna jí končila ve čtyři ráno, kdy odjela tramvají zpátky na Staromlynářskou.

„Ta si života moc neužije, vid’?“ pronesl Lurvri, když vlekli bedny s vybavením po schodech do skladiště. „Co jí mohli rodiče udělat, že dala přednost tomuhle před statkem?“

Chaing pokrčil rameny. „Družstevní statek je nuda. Děcka chtějí akci a vzrušení. To se nemění.“

„Nikdy nedovolím, aby do toho spadly i moje děti, žádné z nich.“

Chaing potlačil chuť komentovat Lurvriho rodičovské schopnosti, nebo dokonce jeho vztahy obecně. Lurvri pocházel z Opole, bylo mu padesát sedm, byl vysoký, měl šlachovité nohy i ruce a holou hlavu – kterou si přepečlivě dvakrát denně holil. Byl potřeť ženatý a musel živit pět dětí z předchozích dvou manželství. Jeho současná žena právě

porodila jejich druhé dítě, chlapce. Být v jeho věku stále poručík z něj dělalo ukázkového čekatele na důchod. Chaing s tím neměl problém; Lurvri sice nebyl ve své roli zrovna dynamický, ale znal město i každého v kanceláři LBP. Dokázal dokonce protlačit věci skrz Urakem zplozenou administrativu. A úplně nejlepší bylo, že nikdy nezpochybňoval Chaingova rozhodnutí a nestěžoval si. Těsně před polednem přijel před podsaditou cihlovou budovu hostelu Matky Laury naftový vůz s vrčícím motorem. Aby mohla soukromá osoba vlastnit vůz, musela dokázat, že ho potřebuje k provozu svého licencovaného podnikání – něco, co obnáší přepravování velkého množství zboží. I pak bylo získání povolení z krajské kanceláře ministerstva dopravy obtížné a obyčejně zahrnovalo obálku nacpanou penězi, těšícími se na nového majitele.

Chaing si přečetl nápis na boku vozidla. „Ovocná školka Devora. Divný, v týhle ulici není žádný ovozel.“

„Nikdy jsem o nich neslyšel,“ řekl Lurvri a zapsal si to do notesu. „Prověřím to.“

„Ale podívejme, koho to sem přivezlo,“ řekl Chaing spokojeně. Přední dveře se otevřely a vystoupil Roscoe Caden. Byl to statný muž, oblečený v hnědém saku, jehož prosedivělé vlasy držela na místě černá kožená čepice. Rozhlédl se na všechny strany a vstoupil do hostelu.

„Padáme,“ řekl Chaing a popadl foťák.

Byl to Lurvri, kdo jim v garáži LBP našel dopravní prostředek: malou dodávku podobnou té, kterou používal Caden, ale starší, s ošuntělou, na hranách rezivějící šedou karoserií. Na dveřích bylo vyobrazeno logo městských vodohospodářských služeb. Chaing byl navýsost spokojený – takových brázdí městské cesty desítky.

Rídil Lurvri; vyznal se ve městě mnohem lépe než Chaing. Musel startovat se sytičem, i tak jen dlouze otáčel klíčkem v zapalování. Motor naskočil až na pátý pokus, pak se z něčeho ozvalo příšerné skřípání.

„Prkenná spojka,“ vrčel Lurvri a dvakrát prošlápl pedál, než posunul řadicí páku dopředu. Dodávka se vykodrcala z boční uličky a zastavila na křižovatce se Staromlynářskou. Nemuseli čekat dlouho. Caden se hned vynořil z hostelu a za paži si vedl Noriah. Nevypadala vyděšeně; spíš poraženě, pomyslel si Chaing.

Caden otevřel zadní dveře a nastoupil i s dívkou. Dveře se zavřely a dodávka Ovocné školky Devora se rozjela.

Další souboj se spojkou a Lurvri vyrazil za nimi. Prvních pár set metrů bylo složitých. Kromě cyklistů a několika krabicemi naložených tuk-tuků nebyl na Staromlynářské žádný provoz. Pak se dostali na širší a rušnější ulice v centru města, kde jezdilo více aut, nákladáků a rovněž proud tuk-tuků svádějící věčný souboj hrozících pěstí s cyklisty, přičemž obě strany velice dobře věděly, že právě oni mají jako jediní přednost v jízdě. Středem širších cest rachotily tramvaje a od vytáhlých pantografů odletovaly jiskry.

Lurvri si držel odstup zhruba padesát metrů, hnal se vpřed, nebo se nechával předjíždět, podle toho, kolik vozů bylo mezi nimi.

Chaing si prohlížel palubní desku. „Máme rádio? Hodily by se nám posily.“

„Děláš si srandu, že jo? Správkyně vozového parku to vytáhla z garáže se zabavenými vozy. Šerifové čapli údržbáře, jak si v tom vozí po městě pakly narniku. Není to oficiální vůz LBP.“

„Aha, dobrá.“

„Tím líp pro nás. Gangy vědí o všech policejních dodávkách i autech v Opoli, včetně těch neznačených. A šerifské rádiové frekvence taky sledují.“

Chaing by se o tom klidně přel, ale držel jazyk za zuby. Pokud Noriah odváželi do hnízda, pak byl Caden nejspíš Padlý. Mít zásahovou jednotku LBP připravenou vystartovat na zavolání by bylo příjemné.

„Nemyslím, že o nás vědí,“ řekl Lurvri. „Nepokouší se nijak manévrovat.“

Jeli na sever po Vršovické, široké třídě rozdělené ulkavníky, která je vedla k Jokonskému mostu přes řeku Břitku. Zde bylo méně bicyklů a mnohem více služebních vozidel – velké nákladáky přepravující zboží do skladových areálů i opačným směrem. Ovocná školka Devora byla natlačená za prázdným kamionem na uhlí a Lurvri stál v levém pruhu a držel si na dohled její zadní světla. Vršovická se stáčela rovnoběžně se železniční dráhou. Chaing před sebou viděl velké seřadovací nádraží, splývající s přístavem, jehož vysoké jeřáby hlídaly mola, táhnoucí se tři kilometry po břehu řeky.

Pět set metrů za dlouhým kamenným mostem, klenoucím se nad Břitkou, vyhodila Ovocná školka Devora blinkr a odbočila na sjezd. Lurvri ji sledoval a vysloužil si pořádné vytroubení od kamionu, kterému udělal myšku.

Dalších patnáct minut jeli po Fontaineho třídě, jež vedla souběžně s řekou ven z města. Nejprve projížděli průmyslovou čtvrtí plnou velkých továren a dlouhých skladišť, minuli dokonce oplocenou opolskou raketovou továrnu, kde se vyráběly vernierovy motory pro Stříbrné meče. Dál stála obytná oblast – akry ploché půdy, kde byly staré budovy strženy, aby mohla městská rada postavit činžovní bydlení. Byly to depresivní kostky z betonu a cihel, patnáct pater vysoké, vyznačující se úzkými balkony, čnicími ze všech stran stavby. Dvanáct už jich stálo a z prašné, sutí pokryté země vyrostlo lešení pro dalších pět, ale ty už byly opuštěné a zarostlé vegetací. V umělém parku mezi neosobními budovami se pokoušely přežít stromy.

Když dojeli na předměstí Opole, domy povyroستly. Podél silnice se začaly objevovat zdi chránící obyvatele před zvědavými pohledy a vjezdy na dlouhé příjezdové cesty, jen už nebyly vybaveny bránami. Zde žili předzměnoví šlechtici a obchodníci. Některým rodinám se podařilo zůstat ve svých rodinných domech, pokud nebyli příliš na očích, ale větší domy byly prohlášeny za nevhodné pro jedinou rodinu a znárodněny. Rozdělili je na více bytů. Chaing zachytil pásy zahrádek, založených na velkých zahradách obklopujících staré domy.

„Odbočují,“ varoval Lurvri, když vjeli na Plamondonskou třídu.

O kus dál zabočila dodávka Ovocné školky Devora do vjezdu.

„Jeď dál,“ rozhodl Chaing.